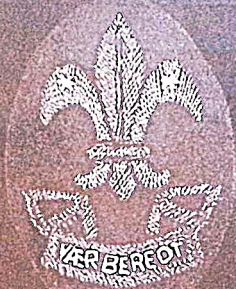

SPEJDERNES MAGASIN

1

2

3

4

5

6

7

10

8

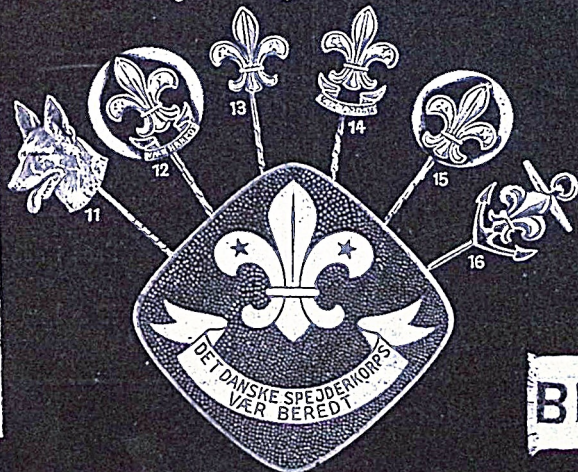
9

8

20

21

17

18

19

22

LEMBCKES FRILUFTSUDSTYR

— Det holder —

NB. Bemærk de enestaaende
billige Priser.

Engelsk Skoletøj.

Flonels Sæt

Jakke og Benklæder, graa.
Størrelse 5 (9 Aar)
fra Kr. 15,50

50 Øre mere for hvert føl-
gende Nr.

Rugby Sæt

Jakke, Vest og Benklæder
Skotsk Tweed
Størrelse 5 (9 Aar)
fra Kr. 24,75

1,75 mere for hvert følgen-
de Nr.

Plous Four

Jakke og Benklæder
Skotsk Tweed
Størrelse 5 (9 Aar)
Kr. 37,50

1,75 mere for
hvert følgende
Nr.

Pullowers

Nye smukke Tegninger
Kr. 9,00

A/S

Lejr- & Spejderhuset

Off. Depot for det danske
Spejderkorps.

NØRREGADE 15 — BYEN 4986

NEFA — den ideelle, elektriske
Cyklelygte.

NEFA — den praktiske Lygte for
praktiske Folk.

NEFA — Lygten for Scouts.

A/s NEFA

Wolthersgade 11 - Telefon Amager 1858

BYENS REPRODUKTIONSANSTALT
• AKTIE • **BER** • SELSKAB •
CLICHÉER AF • ENHVER ART •
FREDERIKSBORGGADE •
TELEFON : * 5 * BYEN 7750 •

H. HALMØE

Telte

fra 27 Kr. pr. Stk., syet af
prima amerik. Army Duck

De bedste og derfor de billigste.

Køb intet Telt uden at have set
mine forskellige Telte opstillede i

Cort Adellersgade 8

Telefon: Byen 6762.

KØBENHAVN K.

— Spejdernes Haandbog —

Bedste og billigste Haandbog
for Spejdere

Kr. 1,50

Faas i alle Boglader

— **Fr. Palm Greisen** —
Silkegade 4 København K.

SPEJDERNES MAGASIN

UDGIVET AF DET DANSKE SPEJDERKORPS

Redigeret af *Gunnar Jørgensen*, Nærum Kostskole, Nærum.

Korpskontor: Bornholmsgade 1, K. Palæ 2801.

Officielle Depoter: Lejr- og Spejderhuset, Nørregade 15, K. Spejderdepotet, Studiestræde 30, K.

NUMMER 2

NOVEMBER 1926

11. AARGANG

MANDSDAAD

Der var i Sommer en ung Mand, der forsøgte at klatre op ad Eiffeltaarnet udvendigt. Mange Blade skrev om det, som om det var en stor Bedrift, og Bladene kaldte ham Spejder. Hvorfor? Ja, muligvis har Manden selv kaldt sig Spejder, eller ogsaa har Bladene troet, at det kun var Spejdere, der fandt paa den Slags Ting.

Jeg haaber ikke, at det sidste er Tilfældet, for en „Bedrift“ af den Art regner vi ikke for en Spejderdaad.

Medens der blev skrevet meget om „Manden fra Eiffeltaarnet“, omtalte Bladene kun med ganske faa Linier en Daad, som enhver Spejder vilde have følt sig stolt over at have været med til at udføre.

Under de voldsomme Storme var et Fiskefartøj af Stormen drevet ind paa en af Revlerne ved Jyllands Vestkyst, og det blev berettet i Bladene, at de to Fiskere ombord var blevet reddet af Fiskerne, der boede inde paa Kysten.

Først nogle Dage senere stod det at læse, at under Spørhørene var det kommet frem, at Brændingen havde været saa stærk, at Fiskerne ikke kunde sætte Baade ud. De forsøgte det flere Gange, og det mislykkedes hver Gang. Men de gav ikke op. De tog hinanden i Hænderne og dannede Kæde og gik ud i Brændingen, saa den yderste naaede til Skibet, og løsnede de to Mand, der havde surret sig fast til Masten, og bragte i Fællesskab de to i Land.

Det kræver modige Mænd, og Mænd, der kan stole paa hinanden. Kan I se disse stoute Fiskere staa paa Bredden, hvor Bølgerne vælter ind, og tavst række hinanden deres stærke Hænder for at gøre et sidste Forsøg paa at redde Mændene derude, Mænd, om hvem de kun véd det, at de er i Livsfare.

I er Drengene endnu, og dette var Mandsdaad. Men har I den samme Sejghed; kan I blive ved, som disse Mænd, der forsøgte og forsøgte igen; der ikke

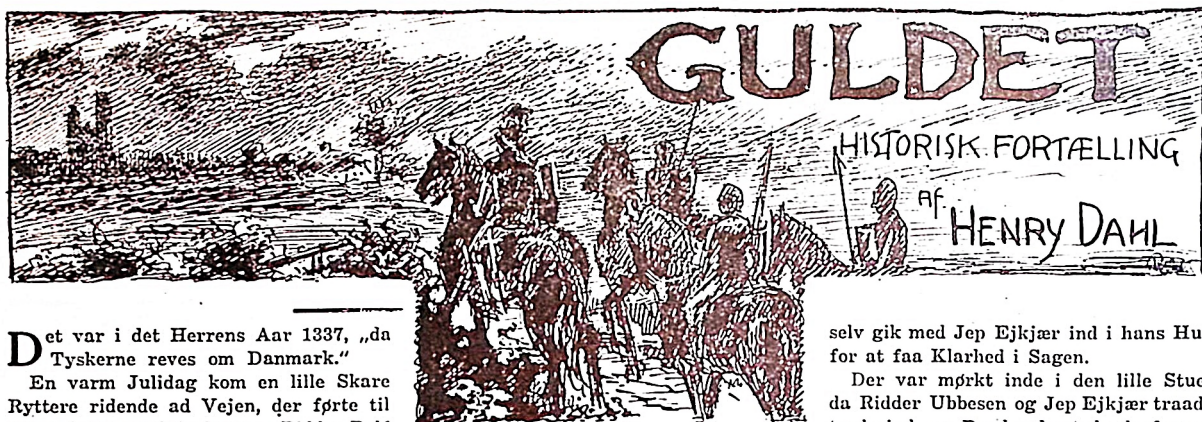
vilde give fortabt. Har I Mod som disse Mænd? Og der kræves Mod til at leve som Spejder. Hver Dag kræver sin modige Handling. Georg Washington havde engang i Kaadhed fældet et Træ; han forstod bagefter, at han havde gjort noget, han ikke maatte, og da hans Moder spurgte, hvem der havde fældet Træet, svarede han: „Jeg har gjort det med min Økse“. Han havde Mod til at sige Sandheden.

Og det hænder os ofte, at vi staar overfor, om vi skal fri os for Ubehageligheder ved ikke at være helt sandfærdige; saa gælder det at have Mod til at være Spejder, til at sige Sandheden.

Ingen bemærker maaske jeres Handling. Men hvem vilde du helst være: Den, der kravlede til Eiffeltaarnets Top og blev omtalt i Aviserne, eller en af dem, der lagde sin Haand i de andres derovre ved Vestkysten?

Ove.

Det var i det Herrens Aar 1337, „da Tyskerne reves om Danmark.“

En varm Julidag kom en lille Skare Ryttere ridende ad Vejen, der førte til Ribe; forrest red Anføreren, Ridder Rolf Ubbesen.

Ridder Ubbesen var Holstener af Fødsel; nu var han i de lovløse Tider trængt op i Danmark for at røve og plyndre.

Han var dog egentlig ikke noget ondt Menneske. Tværtimod. Fattigfolk havde han Hjerte for, kun de rige, danske Herremænd vilde han til Livs. „Bide dem Brødet ud af Munden,“ som han selv udtrykte sig.

Han lod sin Hest trave frem ad den ujævne og opkørte Vej; det havde ingen Hast for ham; nogle af hans Svende var alt redet i Forvejen for at finde Husly og Føde i Ribe, hvor de alle skulde overnatte.

Ridderen sad og saa ud i Horisonten, hvor mørke, truende Skyer varslede Uvej, og Varslet slog til; et Øjeblik efter lød det første Tordenskrald, der hurtigt blev efterfulgt af flere.

Snart flammede mægtige Lyn, og Tordenen bragede; det var ret et syndigt Vejr at være ude i.

Hr. Ubbesen gav sin Hest af Sporen, og det fyrrige Dyr satte Farten yderligere op, halvt sanseløs af Skræk over Uvejret.

„Saa saa, Blikk,“ sagde Hr. Ubbesen og klappede Hestens Hals, „bare rolig, saa er vi snart i Husly.“

De havde ikke redet ret længe, før de kom til et Bondehus, uden for hvilket der stod en Klynge Folk; det viste sig at være de Svende, der var redet i Forvejen mod Ribe samt Husets Ejer, en gammel, pjalteklædt Bonde.

Ridder Ubbesen standsede sin Hest ved et Træ og bød ogsaa de andre standse; derpaa spurgte han i en barsk Tone Svendene:

„Hvi tøver I her, Karle, har jeg ej sagt, I skulde stræbe mod Ribe og have alt klar, til jeg kommer.“

Svendenes Anfører, en stor kraftig Mand med et langt ildrødt Skæg og smaa stikkende Øjne, bukkede dybt for Hr. Ubbesen.

„Naadige Herre,“ sagde han med læsende Stemme, „det kommer mig for, at I i forrige Kvæld gav os Lov at rane hos Sigurd Jonssøns i Ellekjær; er det ikke rigtigt?“

„Jo,“ svarede Ridder Ubbesen utaalmodig, „men han var rig; det er denne Bonde ikke, Armod præger hans Person.“

Anføreren lo haanligt. „Ja vist — nej, tro mig, naar jeg siger, den Karl har mere Guld, end han lader. Han bærer ej Guld om Halsen, men han kan dog eje det, selv om han gaar klædt i Pjalter.“

„Hvad faar dig til at tro dette,“ spurgte Ridder Ubbesen.

„Jeg kender Jep Ejkjær,“ svarede Anføreren og pegede paa Bonden, „og har en Sag at gøre op med ham. Da jeg sidst talte med ham, var han en holden Mand trods det, han den Gang lige som nu gik klædt i Pjalter.“

Hr. Ubbesen smilte til Anføreren. „Ja, min gode Svend, hvad du her meddeler mig er ej uden Værd; jeg vil med det samme undersøge Sagen nærmere trods det, her ej er morsomt at dvæle i dette Uvej, men viser det sig, at du har faret med Løgn, saa Gud naade og trøste dig, da skal du ret faa min Vrede at føle.“

Ridder Ubbesen steg af sin Hest; han bød Anføreren holde den, medens han

selv gik med Jep Ejkjær ind i hans Hus for at faa Klarhed i Sagen.

Der var mørkt inde i den lille Stue, da Ridder Ubbesen og Jep Ejkjær traadte derind, og Bonden hentede derfor en Fakkell, som han stak ind i Vægningen; derpaa anviste han Ridderen Plads paa en Træbænk.

Ridder Ubbesen satte sig tungt ned, han lagde sine Arme op paa det haarde Stenbord og sagde derpaa med et spottende Smil: „Naa, du gæve Jordpløjer, lad mig saa se, om du kan klare for dig, men giv mig først noget at lække mig paa, min Tunge snørret sig sammen i Halsen af Tørst.“

Bonden fremkom med et stort Tinkrus, i hvilket han skænkede Øl, hvorpaa han satte det foran Ridder Ubbesen; denne tømte Øllet i et Par lange Drag.

„Ah!“ sagde han, da han havde drukket ud, „det gjorde godt — naa, men til Sagen, hvor gemmer du dine Penge? Tal sandt eller min Kniv skal kildre dig mellem Ribbenene.“

„Herre,“ svarede Bonden med skælvende Røst, „Eders Anfører, Troels Mygge, talte sandt, jeg ejer Guld om end ikke meget.“

„Saa frem med det, din Gnier,“ raabte Ridderen.

„Kald mig ej en Gnier,“ bad Jep. „Gerne gav jeg Eder det, men — ja, jeg maa hellere fortælle Eder det hele.“

Min Hustru er død for to Aar siden, nu bor jeg ganske alene i dette Hus; jeg har haft to Sønner, hvoraf den ene er død af Pest i Spanien, nu har jeg kun en tilbage, han er i Paris, hvor han studerer Lægekunsten; mit Haab er det, at han en Gang skal naa frem ad den Vej og læge, hvad andre har saaret.“

„Det lyder meget smukt og kristeligt,“ svarede Ridder Ubbesen, „men Pengene — hvor gemmer du med?“

„Det faar I ej at vide,” svarede Bonden fast. „Ingen ved det uden jeg og min Søn, og ingen andre skal have det at vide, hverken Ven eller Fjende.”

Hr. Ubbesen rynkede sin Pande. „Du gør klogt i at bekende med det samme,” sagde han. „Jeg har ej Tid at spille paa dine Luner.”

„Naar jeg vover at sige Eder imod,” svarede Bonden, „saa er det fordi, det gælder min Søns Fremtid, det burde I betænke; jeg har kun ham, den anden ligger i sin Grav — spørg Troels Mygge.”

„Hvad ved han om det?” spurgte Hr. Ubbesen forbavset.

„Aa, en Smule Kendskab har han til det,” svarede Jep med et bittert Smil. „Han lærte min ældste Søn at kende i Spanien og levede sammen med ham i flere Aar, indtil Pesten kom og rev ham bort fra dette Liv.”

Inden han døde, havde han betroet Troels Mygge, hvorfra han stammede, og hvem hans Far var, men desforuden havde han bedt Troels om, hvis han nogen Sinde kom til Danmark, at overbringe mig hans sidste Hilsen.

Troels lovede det, og i Troen paa, han holdt Ord, døde min Søn.

Da fattede Troels en djævelsk Plan; han drog til Danmark og udgav sig for at være min ældste Søn, der vendte tilbage til sin gamle Fader.”

„Du maatte dog kunne se, det var ej ham,” indvendte Ridder Ubbesen.

„Nej, ædle Herre,” svarede Bonden, „en Aarrække var forløbet, siden jeg sidst havde set ham; min Hukommelse var sløvet og mit Syn svækket.”

„Hvor mange Aar er henrundne siden?” spurgte Ridderen.

„Kun tvende, Herre. Min Hustru var lige død den Gang, og jeg sad tilbage med Sorg i Hjertet, da var det mig en dobbelt Glæde, da Troels kom og paastod, han var min Søn.”

„Jamen saa sig mig dog, hvorfor han paastod hint?”

„Af gode Grunde, Herre, den Gang var jeg i Besiddelse af mere Guld end jeg er nu; en Del forsvandt med Troels, og noget har Tyskerne taget siden; nu har jeg kun lidet tilbage, og det er gemt paa et Sted, hvor ingen dødelig vil kunne finde det, i Fald han ej er indviet i Sagen.”

„Hvorledes opdagede du da, at Troels ej var din Søn?” spurgte Ridderen.

„Jeg kom i Hu, at min ældste Søn

Hugo havde et Modernærke paa sin ene Skulder; det viste sig, at Troels ej kunde fremvise et saadant og saa — ja saa var Falskneriet klareret op.

Det sidste Guld, jeg ejer, skal gaa til min yngste Søn Oluf, at han kan blive en kyndig Mand, der kan handle mere klogt, end jeg gjorde hin Gang.”

Ridder Ubbesen rejste sig fra Bænken. „Din Tale lyder troværdig, Bonde,” sagde han, „men jeg vil dog tilkalde Troels Mygge, at han kan bekræfte dine Ord.”

„Jeg sværger ved alle Helgener, at jeg taler sandt,” svarede Jep. „Ikke tror jeg dog, I faar Troels til at bekende sit Bedrageri.”

„... omtrent ved Siden af Hesten
laa Troels Mygge ...

„Vi faar se,” sagde Hr. Ubbesen og strøg Haanden gennem sit Skæg, „i Fald han er skyldig, er jeg vel Mand for at klemme en Tilstaaelse ud af ham; men tøv nu her, saa skal jeg gaa ud og tale med ham.”

Ridder Ubbesen forlod Stuen og gik over til det Træ, hvor han havde forladt sin Hest; der stod Troels endnu og holdt ved Hestens Grime.

Han bukkede dybt, da han fik Øje paa Ridderen. „Naadige Herre,” spurgte han, „er det tilladt at spørge, om I fik noget ud af Eders Samtale?”

„Ja, jeg gjorde saa,” svarede Hr. Ubbesen, „mere end du maaske skorter om.”

Troels Mygge blev bleg, men svarede med rolig Stemme: „Hvad mener I Herre? Jeg forstaa Eder ej rett.”

„Da skal du komme til det,” sagde Ridderen, og nu fortalte han alt, hvad Bonden havde betroet ham.

Næppe havde han talt ud, før Troels, med en Stemme der dirrede af Sindsbevægelse, raabte: „Han taler ej sandt, jeg kender ej den Mand!”

„Du sagde dog før, du havde en Sag at gøre op med ham,” bemærkede Hr. Ubbesen med et spottende Smil.

„Aldrig skal jeg forlange at gaa fra dette Sted, hvis jeg lyver,” sagde Troels Mygge, „jeg sværger — — —”

„Hold din Sværge ved dig selv, nu kalder jeg Jep Ejekær an, saa faar vi se, hvem af Jer, der farer med Løgn,” svarede Ridder Ubbesen, hvorpaa han vendte Troels Ryggen og gik over mod Huset.

Han var lige traadt ind i Jeps Stue, da der lød et mægtigt Brag. Døren blev straks revet op, og en Svend stak sit forskrækkede Ansigt ind i Stuen. „Herre! Lynet er slaaet ned,” sagde han med skælvende Røst, „og har ramt Eders Hest, jeg saa, den styrtede om.”

Ridder Ubbesen sprang hurtigt ud paa Vejen, hen til Træet, hvor hans Hest havde staaet, og der fandt han Blika liggende død paa Jorden. Omtrent ved Siden af Hesten laa Troels Mygge, ogsaa han var blevet ramt af Lynet og dræbt.

Hr. Ubbesen bjæde sig ned over sin Hest; da mærkede han en Haand, der rørte ved hans Skulder; han vendte sig om, bag ham stod Jep Ejekær.

„Se der,” sagde han og pegede paa Troels, „der ligger han, der skulde bekræfte.”

„Det gør han,” svarede Hr. Ubbesen, „men det gør ej noget. Jeg tror paa dig nu. Gaa du kun trygt ind i din Stue og gør med dit Guld, hvad du lyster; men bær saa ej Nag til nogen,” han pegede paa Troels. „Se paa ham der, nu har han alt faaet sin Straf, og det har jeg ogsaa,” han bjæde sig ned igen og klappede Hestens Mule.

Jep Ejekær nikkede mildt til ham og gik saa ind i sit Hus.

En af Svendene overlod Hr. Ubbesen sin Hest; Ridderen besteg den og red i Forvejen sammen med nogle af sine Svende, medens andre blev tilbage for at fjerne den døde Troels Mygge og Blika.

Ganske langsomt red Hr. Ubbesen — som i dybe Tanker.

Tre Aar var gaaet.

Den tyske Grev Gert var lige trængt ind i Ribe; han havde brændt Byen af. Da han forlod den med sine Folk, laa den kun tilbage som rygende Ruiner.

Træskæreren Jens Knøsen og Vintapperen Ole Ravns, begge to Folk fra Ribe, kom gaaende hen ad den nordlige Vej, der førte fra Byen. Bedst som de gik, stødte de paa en Ridder, der laa ved den ene Side af Vejen, midt i en stor Blodpøl.

„Føj da," sagde Jens Knøsen og pegede paa den saarede, „sikke en Karl her ligger, og saa er han tilmed tysk."

Ole Ravns bjædede sig ned over Manden. „Endnu er han i Live," forkyndte han. „Vi maa have ham i Husly og saa skikke Bud efter en Feltskærer."

„Han er Landets Fjende," indvendte Jens Knøsen.

„Ven eller Fjende — det maa vi ej tænke paa nu, han er et Menneske, der er i Nød, saa maa vi følgende Skriftens Ord yde ham vor Hjælp. Tag fat, Ven, saa bærer vi ham til Lars Knebls Hytte hist ovre bag Granerne."

„Siden du farer saadan frem," svarede Jens Knøsen, „maa jeg vel gøre, som du siger, vi kan skaane hans Liv i Dag, saa kan vi altid dolke ham, naar han kommer til sig selv, saa han kan faa en hæderlig Død."

„Lad os siden tales ved om det," sagde Ole Ravns, „du er immer saa blodtørstig, du havde passet bedre som Bøddel end som Træskærer."

Jens Knøsen brummede noget uforstaaeligt til Svar; men da han saa, Ole Ravns tog fat i den saarede Mand, hjalp ogsaa han til, og i Fællesskab bar de nu den tyske Ridder til Lars Knebls Hytte.

Feltskæreren blev tilkaldt, han undersøgte den saarede, og det viste sig, at Ridderen havde faaet et følt Saar, formodentlig af en Lance, paa den ene Skulder.

Feltskæreren forbandt ham meget omhyggeligt; derpaa blev den stadig be-

„Rolf Ubbesen!!"

vistløse Ridder lagt paa en Slagbænk; da det var gjort, forlod de alle Hytten, kun Bonden, Lars Knebl, blev tilbage i sin Stue, han skulede svært ondt hen til den saarede, det var ikke efter hans eget Ønske, han indlod sig med „det tyske Pak".

Saa gik der en halv Snes Dage.

Hver Dag saa Feltskæreren til den saarede Ridder, han plejede ham meget omhyggeligt med det Resultat, at Ridderen to Uger efter var omtrent rask.

En Dag, da Feltskæreren som sæd-

vanlig kom for at se til Ridderen, fandt han denne siddende ved et stort Krus Øl.

Feltskæreren blev staaende i Døraabningen og smilte: „Ej! Det fryder mig at se Eder saa karsk. Snart kan I vel drage af Led."

„Det skønner jeg," svarede Ridderen, „og næst efter den hellige Fader er det Eder, jeg kan takke for min Karskhed. Eders kyndige Lægekunst har gjort Underværker. Evig taknemmelig vil jeg være Eder, og skulde I nogen Sinde komme til Holsten, da spørg kun efter Rolf Ubbesen til „Tranehøj", og I skal faa at føle min Gæstfrihed og mit Ven-skab."

„Rolf Ubbesen", gentog Feltskæreren, „mig forekommer det, jeg har hørt det Navn før," han stod lidt og tænkte sig om, saa udbrød han: „Nu kommer jeg det i Hu, det er min gamle Far, Jep Ejkjær, der har fortalt mig om Eder. I har en Gang skaanet hans Liv og det Guld, han vogtede over, de Penge, der hjalp mig frem."

„Underlig er Skæbnen," sagde Ridder Ubbesen tankefuld. „Jeg mindes grant, hin Dag, jeg stod ved Jep Ejkjærs Hus; nu staar I, hans Søn, foran mig, I har reddet mit Liv med Eders Visdom, som I erhvervede for det Guld, jeg skaanede."

Hin Gang lod jeg Eders Far beholde Livet, nu har I givet mig mit Liv tilbage, dermed har I givet mig den kosteligste Gave; ikke mange tænker paa Livets Værd, før de er ved at miste det. Se, her har I min Haand, Hr. Feltskærer, skal vi nu være enige om, vi er kvit? I har betalt Eders Faders Gæld."

Oluf Ejkjær rakte Ridder Ubbesen sin Haand, et kraftigt Haandtryk var hans tavse Svar.

I FÆDRELANDETS JORD

D. 9. Oktober blev Tysklands første Spejderchef, Major Maximilian Bayer, begravet i Mannheim. Major Bayer faldt 1917 og fik en foreløbig Grav i Frankrig, indtil Kisten kunde overføres.

af hans gamle Dreng, næsten alle med talrige Dekorationer, bar paa Skuldren deres elskede Chef til hans sidste Hvilested i Fædrelandets Jord, me-

dens Spejdere, Staalhelmsfolk og andre militære Organisationer paraderede.

I kraftige, bevægede Vendinger, i Digt og paa Prosa, bragte Spejdere, gamle Krigskammerater og en Officer fra Finlands Hær ham en sidste Hilsen. Bayer havde organiseret den første finske Hærafdeling.

De talrige Faner sænkedes over Graven, medens Musiken spillede den gamle Soldatersang: „Ich hatte einen Kameraden."

Som en sidste Tjeneste kastede Spejderne Graven til og salutede under Forbimarchen deres gamle Chef.

Bonde.

Chicito [Tjikito], vores Lejrhund, det vil sige Ingeniørens Hund, vidste saa udmærket godt, hvilken fremragende Stilling den indtog i Lejren. Det kunde aldrig falde den ind at gaa ned til Folkernes Telt, det laa langt under dens Værdighed. Chicito var en fin lille Fox-terrier, som forstod at vælge sine Venner, men som til Gengæld var tilpas arrig overfor fremmede, specielt naar de fremmede ikke var velklædte. Selvfølgelig var „el patron“, som Ingeniøren altid hed i Omtale, dens Herre og Mester, men efter ham sorterede efter Chicitos Mening absolut Kokken, og de to var uadskillelige Venner.

Ingeniøren rejste tit ned til Regerings-Kontorerne i Roca, og saa var Kokken, der samtidig var Assistent hos Ingeniøren, Chef for Lejren. Og jeg tror egentlig, at Chicito var ganske tilfreds med sin Herres Smaarejser, for ved saadanne Lejligheder blev Sulkien spændt for, og Kokken og Hunden sad stolt ved hinandens Side og kørte ud i Terrænet.

Som alle Hunde elskede den at jage. Bæltedyr var ikke noget, dem havde den opgivet, men Agerhøns og Harer var morsomme at kaste Interessen over; men allerbedst fandt den dog de smaa Stinkdyr. Det var Grunden til, at Chicito og Kokken en Gang blev dødelige Fjender.

Lejrhunden Chicito

En Dag kørte de ud sammen, begge med Næsen i Sky, de var kommen ud til den store Afvandingskanal, som var under Opførelse. Her blev Hesten spændt fra og bundet til Vognen, medens Kokken havde faaet det Job at mure en Jernbolt i et af Sluseværkerne. I denne Bolt skulde saa indgraves Højden over Havet. Chicito gjorde imedens et Strejftog i Omegnen og fandt en Hule, hvor et Stinkdyr havde indrettet sin Bopæl. Det var for meget for Chicito, han maatte undersøge det nærmere og paa-begyndte et større Udgravningsarbejde, indtil den med høje Glam tilkendegav, at den nu havde fundet sin Fjende. Stinkdyret satte sig selvfølgelig til Modværge, den kradsede Chicito paa Snuden og søgte at faa Hunden fjernet ved at benytte sit af Naturen tildelte Forsvarsmiddel, nemlig at lade sit Vand, hvilket udbreder en saadan Stank, at Mennesker og Dyr under almindelige Omstændigheder skyndsomst fortrækker, men Chicito var bragt til Raseri, og den vilde ikke give op.

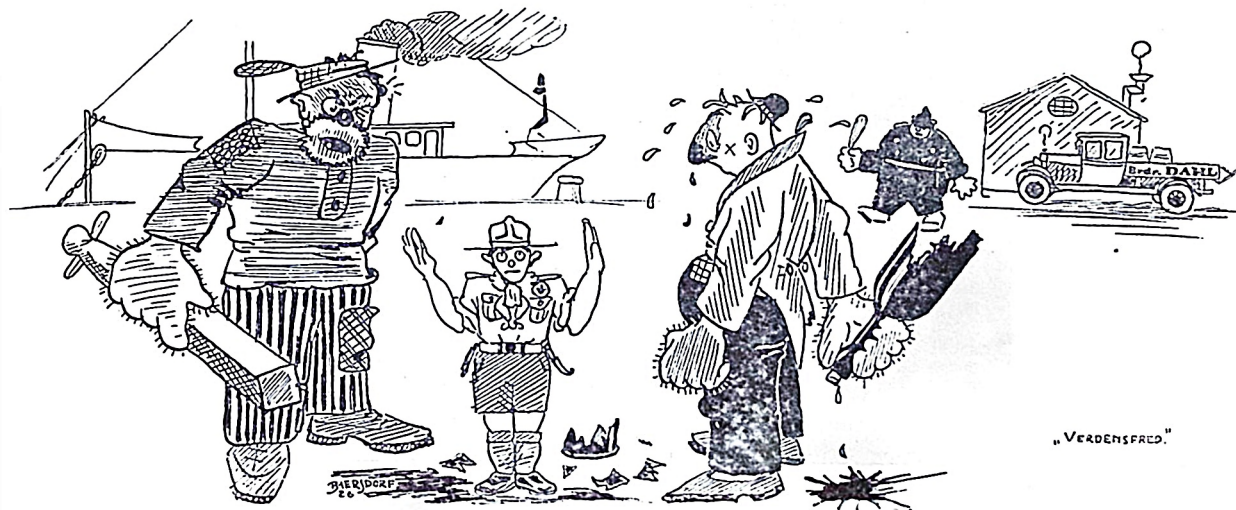
Og saa begik det lille uskyldige Stink-

dyr den utilgivelige Brøler, den forlod Hulen, og her paa aaben Mark kunde den ikke hamle op med Hunden. Den havde kun et at gøre, den flygtede.

Nu valgte Chicito selvfølgelig at forfølge den, og dette skete netop i Retning af Slusen, hvor Kokken arbejdede. Han var lige færdig med sit Arbejde og stod midt ude paa Stenkanten, da han bemærkede de to Dyr komme farenende. Af og til kastede Hunden sig ind paa Stinkdyret, og de tumlede rundt, i næste Øjeblik kom Dyret løs og fo'r ud paa Stenkanten. Udenom kunde den ikke komme, og over maatte den. Den anede i Manden en ny Fjende og fo'r paa ham; aldeles overrasket herover tumlede han ned — pladask i Vandet med Stinkdyret over sig, og det havde endda faaet Tid til en ny Vandladning, saa han fnyste derved. Chicito sprang ogsaa ud og optog i Vandet Kampen med Dyret, som til sidst bukkede under; men Kokken var blevet vaad, men ikke nok med det, han stank i lang Afstand, og lynende gal var han. Han fik Sulkien spændt for og satte Fart paa hjem-efter, og Hunden maatte løbe ved Siden af, for nu var de Uvenner.

I Uger efter vaskede Kokken Tøj hver Dag, indtil han en Dag begravede det Tøj, han havde haft paa. Og i Uger efter herskede der et Uvenskab mellem de to, Chicito og ham.

VERDENSFRED. TEGNING af B. HERSDORF

„VERDENSFRED.“

F. D. F.s Landsvæbnerlejr ved Marselisborg

17.—27. Juli 1926

Frivilligt Drenge Forbund afholdt i Sommer sin første store Landsvæbnerlejr, hvori der deltog 2250, eller over Halvdelen af Landsforbundets Væbnere. Lejren blev saaledes den største Lejr-samling af danske Drenge, der endnu har fundet Sted. Lejrchef var Landsforbundssekretæren, cand theol. Axel Bang.

„De glade Smils Boplads“ kaldte vi Marselisborg-Lejren fra den første Begyndelse — og lige til det sidste svarede den til sit Navn. Smilende saa den ud, da vi kom derover, med straalende Sol over den store Plads mellem Aarhus Bugten, Marselisborg-Skovene og Skaade Bakker; med glade Smil blev vi modtaget af baade Ledere og Kammerater, og Smilene holdt de ti Dage igennem, ja selv Lørdag Nat midt i Torden og Regn og Blæst vilde du have mødt godt Humør og straalende Øjne, om du havde trodset Vejr og Vind og midt i Uvejret havde aflagt Lejren et Besøg.

Det var festligt at blive vækket om Morgen i Marselisborg-Lejren. Præcis Kl. 7, naar Vagten havde slaaet Kvarter- og Timeslagene paa Lejrklok-

Glade Smil!

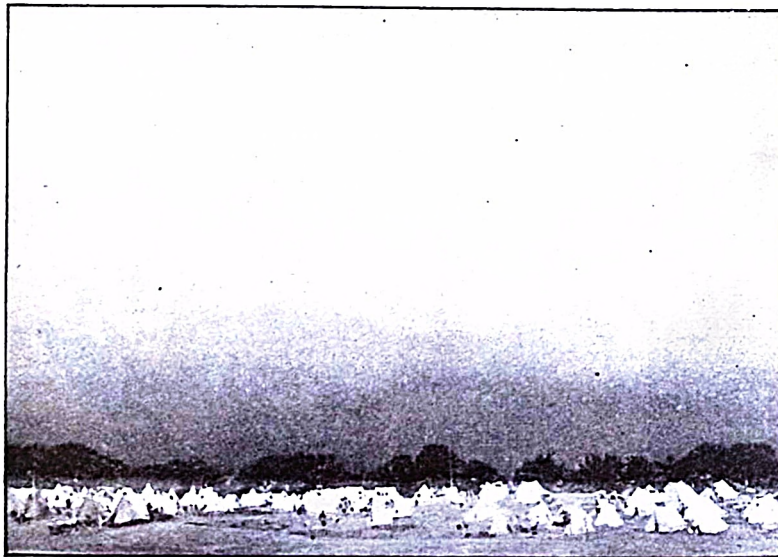
kerne (to vældige Staalaksler), blæstes paa Basun en af vore smukke Morgensange, dernæst Reveillen, og endelig — i den næste halve Time — Musik af et stort Orkester, der derved sørgede for,

at ingen, der var blevet vækket, faldt i Søvn igen.

Et Par andre gode Ideer havde ogsaa Uppremiere derover, saaledes var der oprettet et „Marselisborg Universitet“, en højere Lærestalt i Lejrport og Væbneridræt, hvor der blev holdt Forelæsninger og Demonstrationer, Øvelser og Doktordisputationer Lejrtiden igennem.

Lejrens eget Dagblad, „Marselisborg-Avisen“, udkom hver Eftermiddag med det sidste Lejrnyt, Referater, Fotografier o. s. v. og blev revet bort i stort Oplag. Det var endvidere ordnet saadan, at Forældre og Venner ud over Landet kunde abonnere paa Avisen, og der var mange, der paa den Maade sad hjemme og fulgte med i Lejrens Begivenheder.

Hvilken var den største Begivenhed i Marselisborg-Lejren? Det er vel vanskeligt at sige; men en af de allerstørste var i hvert Tilfælde Kongebesøget Mandag Eftermiddag. En Mængde Drenge fik her for første Gang Landets Konge at se, og der blev derfor stormende Jubel paa Baalpladsen, da Lejrchefen efter Morgenandagten fortalte, at Kongen

Uvejret trækker op.

havde meldt sin Ankomst. Rundt om i Lejrene fik man travlt med at gøre i Orden og pynte op, og Kl. 1 stillede alle 2250 til Parade ved Flaget, i fineste Lejr-Galla-Paaklædning.

Kongen var ledsaget af Dronningen, Prinsesse Thyra og Prins Gustav, og de modtoges paa Paradepladsen med Kongesangen, spillet af *Rosing-Schows* store 100 Mands Orkester, medens de 70 Fanner sænkedes, og vi alle stod ret. Det var et Syn, som sikkert ingen af os, der var med, vil glemme, det Øjeblik, da Marselisborg-Lejrens Væbnere hyldede Landets Konge.

Efter Paraden besøgte Kongen de enkelte Lejre; der faldt mange venlige Smil og Smaabemærkninger til højre og venstre, og de høje Gæster var meget interesserede i alt, hvad de fik at se. Til Slut blev der drukket Kaffe paa Stabshøjen, hvorefter Kongen gennem en Flagallé forlod Lejren under „Folkets“ Jubel.

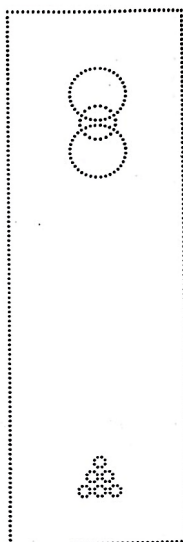
— — —

Mandag Aften var der planlagt et stort Folkemøde paa Galopbanen — men det gik bogstavelig talt i Vasken. Regnen strømmede ned, og alt saa meget trist ud. Da fik en eller anden den fænomenale Idé, at vi kunde bruge Stadiions Tennishal i Stedet for Galopbanen — og en-to-tre blev Planen realiseret. Vi marcherede derind og fik — sammen med de ca. 1000 Tilskuere, der var mødt op — en Aften, som vi aldrig vil glemme. Stuvet som Sild i en Tønne sad vi alle 2200 paa det store Gulv. Nuvel! Det var maaske smaalt med Pladsen; men her var Tørvejr, og her var Humør. Vi sang, saa vi blev hæse, Orkestret spillede, som det aldrig havde spillet før, K. F. U. M.s Generalsekretær *Gunner Engberg* holdt en Tale, som hver eneste af os forstod og lærte af, vi fløjtede og klappede og sendte Raketter op og nynnede med paa „Aarhus Tappenstreg“ — og der var ingen Ende

paa Jubelen, og den holdt, medens vi — i Tørvejr — marcherede hjem, Arm i Arm, ad de opblødte Skovveje.

— — —

Den store Natpøvelse fortjener ogsaa at nævnes blandt Lejrens mindeværdige Begivenheder. Den foregik i de store Skove Syd for Lejren, og vore gule og grønne Kammerater fungerede paa en fortræffelig Maade som Dommere. De ni Grupper i Lejren var ni Indianerstammer, som i første Del af Øvelsen efter et Kort skulde marchere ud til hver sit nærmere opgivne Punkt og der anbringe en Lygte. Ingen af Grupperne vidste noget om de andre, men det var tilladt at sende Spioner ud, og det blev brugt i stor Udstrækning. — Anden Del af Øvelsen var patruljevis Orientering. Det gjaldt om paa Gruppens Kort at faa indtegnet alle de andre otte Grupper Punkter — eller saa mange af dem som muligt, inden Legen var forbi. Grupperne opløstes i Patruljer, som

oversvømmede Terrænet, og der udkæmpedes mange drabelige Kampe, inden Øvelsen sluttede Kl. 12. Den sejrende Gruppe havde 8 rigtige Punkter.

At det regner i en Lejr — det faar være! Men Kulde — det er slemt! Og det er endnu værre, naar det gælder Opvisninger. Torsdag Aften, da vi skulde have Opvisning paa Stadion, var det det fineste Vejr, man kan tænke sig; men det var hundekoldt, og Resultatet var, at der kun var ca. 4000 Tilskuere, foruden vore egne. Nuvel, 6000 Mennesker er saadan set ogsaa „mange“, og Begejstring var der i hvert Tilfælde nok af. Folk klappede, ikke alene for at faa Varmen, men ogsaa af Præstationerne: 2200 Drenges Indmarch, med den store Faneparade, *Rich. Petersens* 200 Mands Gymnastikhold med den enestaaende Samtidighed, den store Rytterkamp, Orkestret, Lejrfilmen, og til sidst det store betagende Fakkeltog, hvor Fanerne omkranset af 200 Fakler bevægede sig hen over den store Plæne, helt hen til Tribunen, hvor de gjorde Holdt, hvor Lejrchefen udbragte et Leve for Danmark, og vi alle sang med, da Orkestret faldt i med „Der er et yndigt Land.“

Lejrbaalene er ikke blevet nævnt, og de fortjener at nævnes. Alene Lejrbaalspladsens Skønhed var nok til at fastslaa Lejrbaalenes Succes. Den var

som skabt dertil. Paa de tre Sider Skraaninger med Plads til Tusinder af Mennesker, og paa den fjerde — bag Baalet — den mest pragtfuldt Udsigt over Aarhus Bugten. Der var Stemning, naar vi saa Sejlbaadene vende hjem til Byen i Aftenbrisen, mens Baalet kastede et Fyrværkeri af Gnister til Vejrs; der var Humør, der blev sunget og klappet, der skete noget, der hygede vi os rigtigt og følte os tilpas. Og der blev talt til os af Mænd, som vi har lært at sætte Pris paa og holde af — jo, Lejrbaalene hørte ogsaa med til Lejrens Begivenheder.

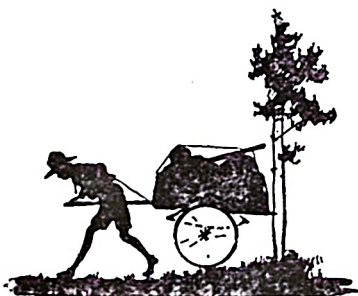
Vi havde mange Gæster i Lejren, og det var vi glade for. Det var festligt, at vi i vor daglige Færden ogsaa havde Repræsentanter for vore gule og grønne

Spejderkammerater imellem os, for Flensborg-Spejderne, for Feltkåren i Stockholm og K. F. U. M.s Sjøguttekors i Oslo og sidst, men ikke mindst for vore to Broderorganisationer „Boys' Life Brigade“ i England og „Boys' Brigade“ i Skotland. De sidste var de mest fremmedartede med deres Skørter og underlige Kalotter, med Sækkepiberne og de store Trommer. Og de tog Drengene med Storm. De blev indkvarterede i de forskellige Lejre, og alle Vegne kom Drengene til at synes om dem og holde af dem. Der var Begejstring ved Lejrbaalene, naar de dansede deres smukke og ejendommelige Folkedanse, og der blev sluttet mange dansk-skotske Venskaber i de tre Dage, de skotske Drenge var vore Gæster.

Men det er et Spørgsmaal, om de Begivenheder, som her er beskrevet, vil være dem, der huskes frem i Tiden, naar der er gaaet Aar, og Marselisborg-Lejren kun er et gammelt Minde. Snarere vil det være det daglige Liv i Lejren, der huskes, Livet blandt Kammeraterne, de store Konkurrencer i allehaande Færdigheder, den daglige Færden paa den Plads, som den enkelte Kreds fik tildelt. Et Minde om glade Dage med godt Kammeratskab, et lyst og festligt Minde, der netop kan finde Udtryk i de Ord, der indledede denne Artikel:

„De glade Smils Boplads“.

En af dem, der var med,

EN TROPSFØRERS SYN PAA DANSK SPEJDERLIV

Det store Lejrbaal i Dyrehaven er forbi. Paa Hjemvejen fra Skoven træffer jeg min gamle Skolekammerat — nu Lærer ved Gl. Hellerup Gymnasium — *Torben Brix* og beder ham udtale sig til „Maanedens Interview“ om sit Syn paa danske Spejdere.

De, der kender *Torben Brix*, ved, at han er en Mand, der aldrig pakker sine Meninger om Folk og Forhold ind i Vat. Han er ikke bange for at udele drøje Hug til højre og venstre — men hvad gør det, naar man samtidig mærker, at han mener det ærligt. Vi har vel alle godt af at høre Kritik — naar den, der kritiserer, gør det med aabent Visir.

— Hvad er din Mening om danske Spejdere i Almindelighed? spørger jeg.
— Min Mening er, at de lægger alt for meget — ja, næsten udelukkende — Vægt paa det fysiske.

— Hvis er Fejlen?

— Førernes!

— Skal Drengene da ikke have Lov at bruge deres Kræfter?

— Jo — selvfølgelig — men det skal forenes med noget andet!

— Hvordan skal dette „andet“ komme med?

— Ad tusind Veje! Der kan næppe gives Raad og Regler. Hvis der virkelig er noget ved Føreren, kommer det af sig selv!

— Hvordan leder du din egen Trop?

— Jeg giver for det første Drengene fuld Frihed med Hensyn til, om de vil møde eller ej ... hvis de saa ikke kommer, er det, fordi Troppen intet har at byde dem — ligesom det i en Skoletime er Lærerens — eller Stoffets — Skyld, naar Drengene begynder at blive uartige ... naar Drengene møder frivilligt, møder de altid med Interesse, og Interesse er den første Betingelse for overhovedet at faa noget ud af det ...

— Hvad sker der ved Troppens Udflugter?

— Vi lægger mere Vægt paa *Lejrliv* end paa „Tæveøvelser“, som ofte kun bidrager til at udvikle de raa og brutale Egenskaber, som ligger gemt hos enhver Dreng ... og det var jo ikke dem, vi skulde fremme. Jeg hader Ordet „Øvelse“ ... en programmæssig Øvelse er et slet Surrogat for sund Drengelæg ... lad os blive fri for disse Militærma-

nøvrer og hellere lege en ordentlig gammeldags „Røvere og Soldater“ ...

— Kan du huske, da vi selv var Drengene?

— Ja — da sad vi sandelig ikke og hang i Kakkellovnskrogen — vi legede og tumlede og kom dødtrette hjem — men vi var prisenlig fri for enhver Art af „Generaler“ med Dikkedarer og Gehæng!

Torben Brix.

— Hvad sker der ved Troppens Møder?

— Hvad der sker? Det kan ikke siges i et Par Ord! Vi søger efter bedste Evne at faa noget af det, der præger et godt Hjem, til at præge de Aftener, hvor vi samles i Tropslokalet om Petroleumslampen ... vi læser højt, fortæller, diskuterer ... Jeg ved godt, at mange Spejdere vil kalde det for Ammestue-ævl. Nuvel — der er tit sket store Ting i Ammestuerne! Grundtvig takker sin gamle Barnepige for, at han blev Salmendigter — uden at jeg derfor har tænkt paa at gøre mine Drengene til smaa Brorson'er og Kingo'er!

— Har I aldrig Spejderture?

— Jo — men ikke i Række og Geled! Vi marcherer ikke, vi vandrer! — Nu

ved jeg, „Spejderne“ vil smile overbærende og sige: „Skovture — med Flag i Hænderne og Madkurv paa Armen! Smaa Drengene, der plukker Blomster!“ Nuvel — saa ved jeg da, at den Dreng, der har Lyst til at plukke Blomster, er bedre end den, der ler haanligt ad ham, der gør det!

— Hvad andet bestiller I?

— Vi bygger Tropsbus ... spiller Komædie ... gaar rundt og læser op for gamle og syge ... og meget andet ...

— Dit Syn paa Spejderbaalene?

— De er forfærdelige! Alene Ordet „Lejrbaalsunderholdning“ viser, at danske Spejdere ikke har noget Begreb om, hvad Lejrbaal er! Det smager af Teaterforestilling! Der skal overhovedet ikke laves „Program“ ved et Baal ... det hele skal komme af sig selv ... fødes af Ilden og Naturen ...

— Hvad mener du om Spejderraa-bene?

Torben Brix ryster fortvivlet paa Hovedet.

— De hører hjemme paa Oringe! At se gamle, voksne, skæggede Mænd sidde med vilde Øjne og raabe „B-r-a-v-o“ i Takt — hvis ikke det er sindssvagt ... lad Kragerne raabe Kra—kra—kra — det er maaske et Udslag af Livsglæde hos dem — hos Spejdere burde den Slags „Glædesytringer“ ikke opelskes ... de kan lige saa godt staa paa eet Ben og raabe „Hoplibovski“ ...

— Hvad er efter din Mening *Ideen* i Spejderbevægelsen?

— Jeg vil ikke gøre Drengene til „Spajdere“ — med *a!* — men til Mennesker. Jeg bryder mig ikke en Døjt om disse raske, „gæve“ Fyre, der kan slaa blaa Øjne i en „Tæveøvelse“! Spejderlivet skulde føre Drengene frem til Værdier, der ligger i et højere Plan end det „at kunne binde seks Knob“ og „tænde Baal med een Tændstik“ og lege „Kimse-bimse-Leg“!

— Hvad mener du om de danske Rovers?

— Typen er ikke tiltalende! De strutter af Selvglæde og forloren Raskhed! Hvis det er Resultatet af fem-seks Aars Spejderliv — saa ...

— Lad os nu se, naar dine Drengene vokser op ...

— Ja, bliver de ligesaa — saa ind-

rømmer jeg gerne, at jeg ikke har naaet mit Maal ...

— Saa maa du til sidst give os „Maa-
nedens Fyndord“.

— Den, der finder Glæden ved at
glæde andre — han er Spejder ... sva-
rer Brix og stikker Kampsværdet i Ske-
den.

Gunnar Jørgensen.

DEN ØKONOMISKE OG SMUKKE KAMIN

*Vi kan let blive enige om Baalets Betydning for alle os Spejdere —
og selvfølgelig vil vi have Ilden med ind i Tropshuset. — I nedenstaaende
Artikel fortæller Architekterne H. Bretton Meyer og Mogens Lassen os
lidt om Kaminen. De har lovet os deres sagkyndige Bistand ogsaa frem-
tidig, og det siger vi dem Tak for.*

H.-L.

Kaminen findes i mange forskellige Former over det meste af Verden, men England og som en Aflægger deraf Amerika, har altid været de førende Nationer med Hensyn til Kaminer, og naar vi skal lede efter de smukkeste og bedste Ildsteder, maa vi gaa dertil. Kaminen, som betegner et smukt Ildsted med en stor Aabning, er indforstaaet med det specielle engelske Fysionomi, men herhjemme kender Folk ikke ret meget til denne hyggelige Indretning, som ganske vist aldrig kan kaldes økonomisk i Forhold til vore moderne Kakkelovne, men som giver en Hygge, som intet andet kan sidestilles med, og som mange, mange flere her i Landet burde lære at kende.

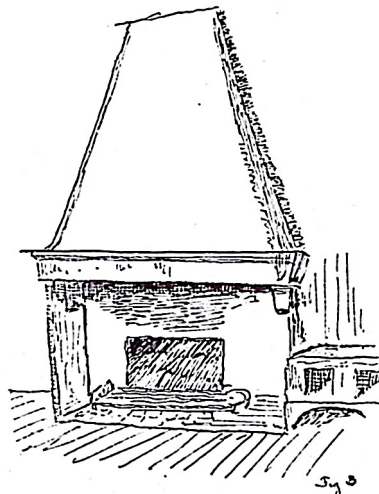
Jeg var en Vinterdag ude hos Ingeniør Jünger paa Bjerget i Trørød. Jeg kom ind i Stuen, hvor en lystig Ild flammede i Kaminen. Som saa mange Gange før blev Stolene trukket frem, og vi satte os til Rette omkring Baalet og stirrede ind i Ilden. Der er ingen Tvivl om, at det at sidde roligt plantet foran et varmt og lysgivende Element er noget alle, baade Gamle og Unge, har udmærket godt

af og undertiden ligefrem trænger til.

Hr. Jünger har utallige Gange foran denne Kaminild ladet mange baade kloge og morsomme Visdomsord falde, som vi Unge har nydt godt af. Ingeniøren havde imidlertid samme Dag haft Besøg af nogle Mennesker, som, han fortalte i Samtalens Løb, havde spurgt ham, hvad Brænde han brugte i denne Kakkelovn. Tænke sig, at der er Folk, der ikke ved, hvad en Kakkelovn er og hvad en Kamin er. Nej, vi skal opdrages til Kaminen her i Landet. Folk maa først og fremmest lære, hvad en saadan er, og saa skal de bygge og bruge den. De skal lære Glæden at kende ved i vor urolige Tidsalder at kunne sætte sig rolige ned og tænke over Livets Glæder og dets Besværigheder.

Naar vi tager fat paa Indretningen og Bygningen af en Pejls er der mange Ting at tage Hensyn til. Skal vi se paa den kunstneriske Side af Sagen, maa det jo blive individuelt, hvilken Form, man vælger. Den mest primitive og enkle Kamin (Fig. 1 og 2) er der mest Grund til at have her i Landet, den er den bil-

ligste at lave og giver det roligste og smukkeste Indtryk i sine Omgivelser. En bred Kaminhylde over Aabningen fortill, enten af Træ eller Kamin Materiale, ser storartet ud, og man faar her Lejlighed til at stille sine dekorative Ting, Vaser, Krukker, Sejstrafæer o. s. v. Ved Tegningen af Kaminen maa man først og fremmest se paa, hvorledes Rummet er. Alle de givne Eksempler egner sig til de

fleste Rum saavel med lavt som højt Loft. Er Spærrene synlige, d. v. s. at man f. Eks. i en Træhytte ser lige op til Taget, kunde der være Grund til at bruge Kaminen (Fig. 3) eller hvor Overdelen er meget høj og kraftig. Det næste Spørgsmaal bliver Materialet. Mursten er det bedste, baade flammede og røde, det er jo et udmærket Materiale til at give hvad Form, man vil. Enhver kan jo næsten mure den op, og Murstenene er lette at hugge ud til Konsoller og Ge-

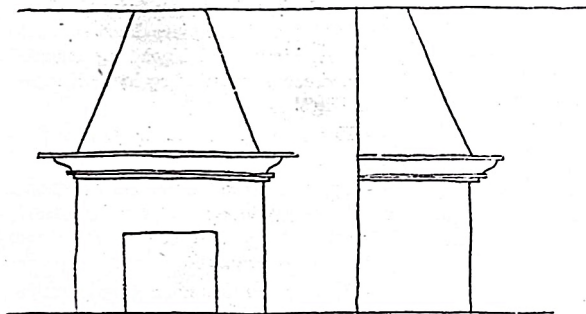

Fig 1

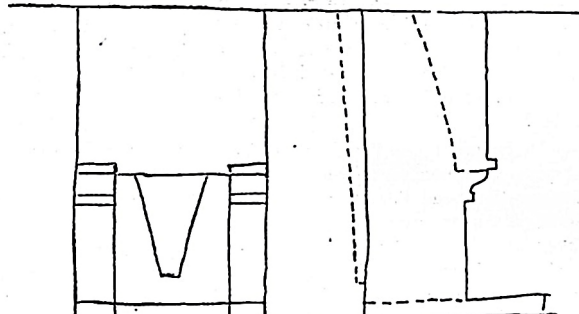
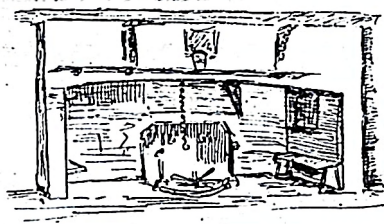
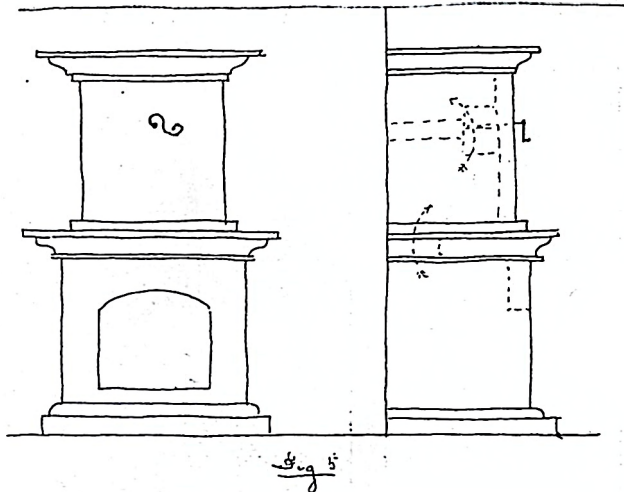
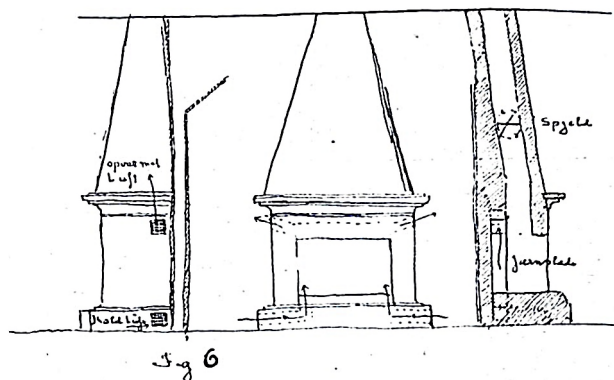
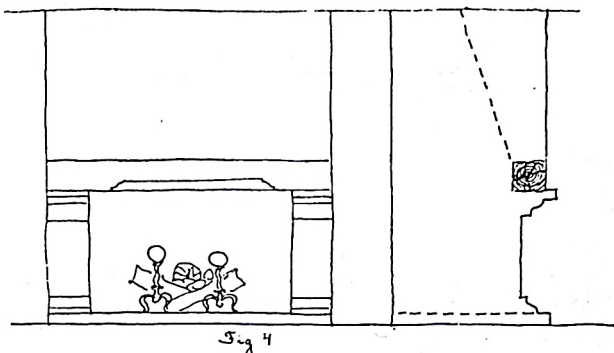

Fig 2

simser. Er der Kampesten ved Haanden, kan de ogsaa bruges, men skal helst pudses med Cement, og man maa jo sige, at det er et svært Stof at arbejde med. I Bunden af Kaminen bør man lægge haardtbrændte Sten, eventuelt hævet over Gulvet, og paa Bagvæggen skal der være ildfaste Sten, eller en Jærnplade (se Fig. 3 og 6) for at beskytte den. Paa Landet kan man let finde en Bilæggerovnsplade, den ser smuk ud, og baade i England og Frankrig ser man specielle Plader, lavet dertil.

Selve Kaminaabningen fortil kan man give hvilken Størrelse, man vil. Den forholdsvist lille Aabning giver det bedste og mest korrekte Træk. Er der en stor Aabning, maa der mures en ordentlig Tragte op til Skorstenen som i Fig. 2, der kan samtidig ogsaa laves en kileformet Rende i Bagvæggen, springende en halv Sten tilbage fra Overfladen, som vist paa samme Figur. Trækken er om trent det vigtigste, det kan ikke nytte Pejseren ser pragtfuld ud udvendigt, men

ikke kan brænde eller ryger, — skulde det hændte, at man faar Røg ud i Stuen i en Kamin med stor Aabning, skal man hænge et Gardin et Stykke ned over Aabningen, der giver efter for Røgen, og presser den tilbage i Skorstenen igen. Men altsaa Plads til Røgen, een Skorsten til hver Kamin, helst 2×2 Sten; er den fælles med andre Ildsteder, kan det bevirke Uregelmæssighed i Trækforholdene og eventuelt foraarsage Røgneslag. Saa er der Varmeudviklingen og Udnyttelsen deraf. Paa Fig. 5 ser vi en svensk Ovn som er meget økonomisk, da Røgen ikke gaar lige ud i Skorstenen, men bliver staaende i Hulrummet i Overdelen, denne maa da kun være $\frac{1}{2}$ Sten tyk, for at Stenene kan blive ordentlig opvarmede og afgive Varmen igen. Den norske Pejse (Fig. 6) udnyttes ogsaa Straalevarmen bagud, i det Stuens kolde Luft trækker gennem en Hedekanal med Ventiler (se Tegninger) bag en Jærnplade i Bagvæggen.

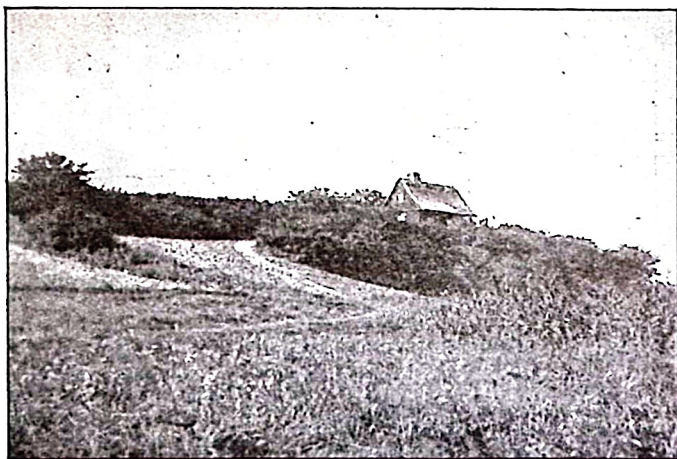
For at faa endnu større Nytte af Pej-

seilden er det, efter de Erfaringer, man har, heldigt at give Røgkanalen en skraa Trækning over Ildstedet, hvorved opnaaes større Varmeudstraaling og forebygges Røgneslag. Et Spjæld bør man altid have, det er en lille Jærnplade i Skorstenen, som maa kunne dirigeres i forskellige Stillinger. Til Slut vil jeg lige sige, at en høj Skorsten selvfølgelig giver den bedste Træk, og hvis det er Straatag, er der paakrævet en Røgkanal med Aabningen $1\frac{1}{2} \times 1\frac{1}{2}$ Sten foroven, Højden spiller ingen Rolle m. H. t. Brandfaren. Der er ogsaa paakrævet en Afstand af mindst 30 cm fra Kaminbund til Bjælkelag. Desværre findes der ikke meget Literatur om Kaminer, eller Haandbøger, men en sikker Expert her i Landet er Ingeniør Jünger, Vedbæk, hos hvem man ogsaa vil kunne se nogle glimrende Exempler paa gode Kaminer med den mest glimrende Træk.

B. M. & M. L.

Lit.: Bugges Husbygning og L. A. Skuffrey: The English Fireplace.

NU REJSES VANDRERHYTTERNE UD OVER LANDET

Herved har jeg den Glæde at indbyde — til Søndag den 26. September Kl. 3 Eftm. at overvære Indvielse af en Vandrerhytte, som 1. Roskilde Tropa har bygget paa „Kildebakken“ 500 m Vest for Hørgaarden.

I. P. Gotfred Hansen,
Tropsfører.

Saaledes blev vi indbudt til Indvielsen af den første Hytte, som lige fra første Plan er bygget og indrettet som Vandrerhjem, og I kan tro, det er blevet et Vandrerfristed, som Roskilde kan være stolt af, en Knude i Hyttenettet, som vi ikke kan være Dyredoktoren tilstrækkelig taknemmelig for. Omkring 300 Mennesker havde efterkommet Indbydelsen og var begejstrede over Stedets idylliske Ro og Husets hele Storartethed! Jeg fik tilsendt Roskildebladene for Mandagen. De to af dem brugte 3—4 hele Spalter til Omtale af Begivenhederne og Roskilde Socialdemokrat udtalte sig med megen Velvilje om Huset og Tropsføreren, den kendte „Dyredoktor“.

Vi er alle klare over, at naar vi skal bygge Hus, saa skal det være smukt — og ikke bare 4 Vægge og Tag, sømmet sammen af Fordkasser — alene Tanken er jo saa fæl som Madpapir i Skoven! — Men lykkelig den Tropa, for hvem det helt lykkes at bygge et Hus, som passer ind i sit Landskab — og det er lige, hvad der er lykkedes for Dyredoktoren og 1ste Roskilde Tropa. Naar man staar

ROSKILDE-SPEJDERNE HAR FAAET HUS

nede ved Mosen og ser op til Huset paa Kildebakken, saa glædes man i Sindet — det er saa umiddelbart, at Bjælkehuset deroppe med sit Straataag er gode Venner med Bakken og Mosen.

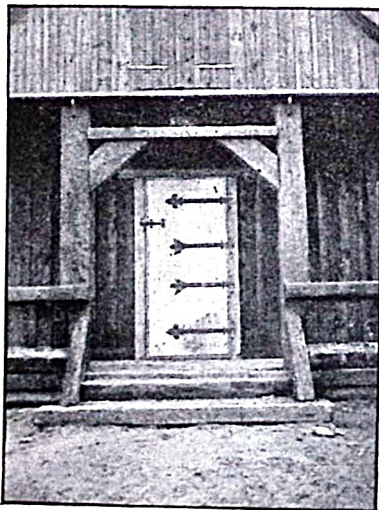
Huset er bygget af Dyredoktoren og hans Spejdere og har kun kostet 173 Kroner i Arbejdsløgn, nemlig til en Mu-

rer, som murede Pejsen og til Tækemanden, som lagde Taget. Det maaler 5,0×8,35 m og er delt i en Veranda, en Storstue med Pejs, et Køkken og en ganske lille „Chefkahyt“ til Dyredoktoren selv. Materialet er Jernbanesveller, som giver Huset et prægtigt, stærkt Udseende; Taget er tækket med Rør, som for Størstedelens Vedkommende er skaaret nede i Mosen af Spejderne selv.

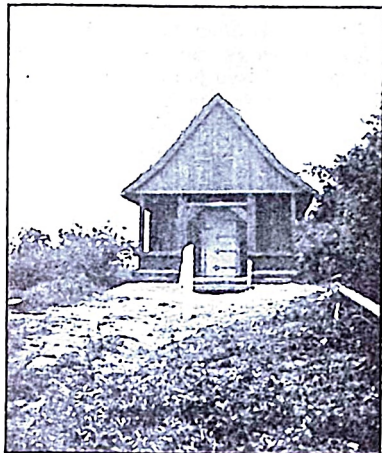
Fra Verandaen fører en solid Dør — delt i to Halvdøre — ind til Storstuen. Hængslerne er kunstfærdigt haandsmedede og ender i Spejderliljer, de to som vort eget Mærke, de to som K. F. U. M.'ernes Mærke med en Trekant under Liljen, dette symbolsk, thi som Dyredoktoren sagde i sin Tale: „Her skal danske Drengene altid være velkomne, hvilken Lejr, de end hører til. Til Indvielsen var i Overensstemmelse hermed indbudt Repræsentanter for alle Korps. Delingsfører Becksgaard og en Del Instruktører repræsenterede F. D. F. Desværre gav K. F. U. M.'erne ikke Møde.

Storstuen præges af Pejsen og de smukke Pander, holdt i gammelgrønt og gammelrødt; den har faste Løjbænke langs Væggene og er altsaa meget hyggelig. Køkkenet er lille, men har et godt Komfur. Chefkahytten er som sagt ogsaa lille, men med Tæppe paa Gulvet, Divan og anden Elegance!

Over det hele strækker Loftet sig som den herligste Sovesal, lunt om Vinteren

Hoveddøren.

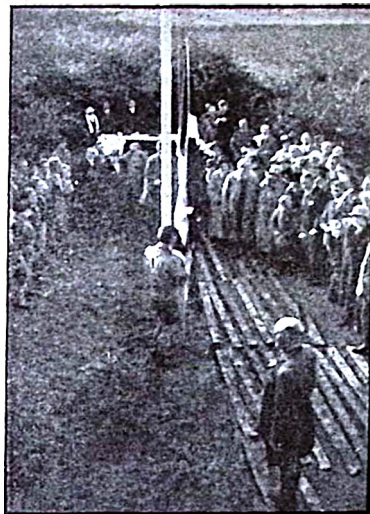

og køligt om Sommeren paa Grund af, at der er Rørtag. Foreløbig har Troppepen faaet foræret 12 Madrasser — men da der er Plads til ca. 40, maa vi jo haabe, at Resten snart følger efter!

Paa det ene Billede ser I, hvor smukt Huset ligger, paa de andre ser I Gav-

len med de sveifede Vindtræer, Verandaen og Hoveddøren med de fine Hængsler og endelig 2 Billeder fra Indvielsen — Flaget gaar for første Gang til Tops — og bag Kulisserne: der laves Kaffe til 300 Mennesker!! — Kaffen blev lavet i Køkkenet, men Vandet maatte koges udes; der er jo Grænser for, hvad der kan være paa eet Komfur! Hele Chefkøkkenet fra Gulv til Loft var fyldt — altsaa før Slaget — med Lagkager, Kransekager og alle Størrelse Biskuitdaaser. — — —

Det er vist lige ved, at I er helt misundelige. — Men til Foraaret — det er jeg vis paa — saa skal man bare se Billeder fra Jeres Tropshus! —

Vil I have et godt Raad før I begynder? — saa rejs ned og hils paa Dyrekonsulenten i Roskilde — der kan I faa det.
Halfdan Lav.

Da det er lykkedes os at skaffe en Hytte, der er anvendelig til Vandrebbrug, tilbyder vi herved Korpset at gøre Brug af den, idet den indgaar som Led i den Ring af Vandrerhytter, det er paa-tænkt at danne Landet rundt.

Hytten er beliggende i Nærheden af Raabjerg Kirke nogle Kilometer Nord for Tannishus i umiddelbar Nærhed af Vesterhavet. Huset er sat til vor Disposition af Hr. Direktør Harald Lundung Smith, og det tilses af Gaardejer Hr. Ivar Hjort.

Huset indeholder:

- 1) Sandstue (Oplagsrum, Soverum)
- 2) Entre
- 3) Spisestue
- 4) Kontor (Sygestue, Førerværelse)
- 5) Bageovn
- 6) Spisekammer
- 7) Køkken
- 8) Komfur

I hver af de store Stuer er anbragt dejlige Bilæggerovne. I Forhold til Kysten er Huset beliggende lige indenfor anden Klitrække.

Badeforholdene er ideelle: bred Strand-bred og jævnt skraanende Bund. Det er uundværdigt at bade i Tov, da Suget ikke

VEDELS EGNES VANDRER-HYTTE

er ret kraftigt. I selve Klitterne er det forbudt at slaa Lejr, men nær Huset (100 m) findes en glimrende Lejrplads. Æg og Mælk kan købes paa Gaarden (800 m). Købmandsvarer (Brød, Kød m. m.) bringes ud af Købmanden (i Tuen 4—5 km). Hvad angaar Udflugter, da er der mange og interessante Steder i Omegnen, f. Eks. kan nævnes:

Tversted Plantage (Tannishus og Skiveren Redningsstation).

Raabjerg Stene (Geologisk Excurison) 3—4 km.

Raabjerg Mile (I Sjerne Syd for Mile) lever sorte Storke og flere andre sjældne Fugle).

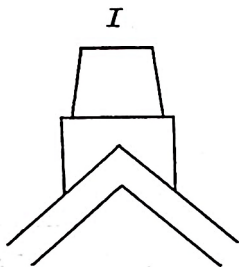
Skagen (Udtur ad Stranden. I Skagen besøges alle Seværdigheder. Hjemtur ad Skagens Landevej gennem Plantagen til Hulsig Banker og Raabjerg.

Ture ind over Heden for at studere Planter og Dyr.

I Huset forefindes endnu ikke Kogegrej eller lign. af nogen Art, heller ikke Madrasser er der, men ved Henvendelse til Hr. Gaardejer Ivar Hjort kan faas tørret Lyng til Madrasvaar. Til Hr. Hjort betales 25 Øre rp. Dag pr. Spejder til Vedligeholdelse af Huset og for Brændsel. I Forbindelse hermed være sagt, at det er forbudt at tage Vraggods paa Standen. For Spejdere, der vil ligge i Lejr paa Stedet, betales pr. Spejder 10 Øre for Brændsel. Nøglen til Huset faas hos Hr. Hjort, hvis Anvisninger i alle Tilfælde skal følges. Iøvrigt faas alle nærmere Oplysninger hos Tropsfører Thorkel Vøgg og

Carl Johan Møllenbach,
Patroljefører i
Vedels Egne.

Nu er Sommerferien forbi, og I er vendt hjem fra jeres Ture rundt i Landet. Mange af jer har tilbragt Tiden i eget Hus, andre har nydt Gæstfrihed i Kammeraternes Huse, men de fleste har vel nok benyttet Telte. Nu kommer Efteraaret og Vinteren, hvor Vejret ikke egner sig saa godt til Teltlejlre, og da er det, de faste Spejderhuse rigtig skal bruges. Men hvor mange af jer har et saadant Hus? og paa jeres egen Jord?

Hvis I ikke har Huset, saa begynd allerede nu at tænke paa at faa et. Begynd ogsaa at spekulere paa, hvordan det skal udføres og af hvad. I disse Par Ord skal ikke gives en Anvisning paa at bygge en Hytte, men Hytterne kan laves saa morsomme og forskellige, naar man blot giver sig til at tænke lidt derover. Hermed nogle af de Ting, som man allerede nu kan begynde at drøfte indenfor Toppene.

Beliggenheden: Det vigtigste her er egen Grund; hvis I kan, saa faa en saadan. Dernæst maa man sørge for, at den ligger tilstrækkelig højt, saa Vandafledningen bliver god, og endelig maa man være nogenlunde sikker paa at kunne faa Drikkevand i Nærheden uden for stort Besvær. Udskriv f. Eks. en Konkurrence mellem de forskellige Patrouiller om at finde den bedste Plads til den ny Tropskytte.

Byggematerialet: Dette — samt Tagbeklædningen — er det, der giver Hytten sit udvendige Præg, og finder man der den rigtige Sammensætning, kan man faa en meget smuk Hytte frem. Som Materiale kan bruges Planker — enten een paa to eller paa Klink —, Træstammer og gamle Sveller. Undersøg, om I kan faa nogle af disse Materialer særlig billigt, og prøv saa at tegne en Hytte indrettet efter det bestemte Materiale.

Taget: Her kan bruges Tagpap, Ico-

BYG HYTTER

pal, Halm, Rør og Græstørv. Tag af Græstørv og Rør ser meget smukke ud; tænk specielt paa Rørene, der findes nok en Mose, hvor I til Vinter kan faa Lov til at skære Rør, som til Foraaret kan anvendes til Hytten. Roskilde Spejderne har gjort det, og der tjenes ikke saa ganske lidt derved, ca. 200 Kr.

Hældningen af Taget for de forskellige Tagdækningsmaterialer samt Prisen pr. m² er ca.:

Tagpap Hældning 1 paa 10 (5°) Pris ca. 1,70 Kr. pr. m².

Icopal, Hældning 1 paa 10 (5°), Pris 2,20 Kr. pr. m².

Tagpap med Græstørv, Hældning 1 paa 5 (10°), Pris ca. 2,50 Kr. pr. m².

Rør, Hældning ca. 30°, Pris ca. 4,00 pr. m².

Halm ca. 30°, Pris ca. 4,00 Kr. m².

Spaaner, Hældning ca. 30°, Pris ca. 5,00 Kr. pr. m².

Tagsten, Hældning ca. 20°, Pris ca. 5,50 Kr. pr. m².

Til Tagpap og Icopal skal der en tæt Brædebeklædning, som vil koste ca. 2,50 Kr. pr. m², men denne kan saa danne Loft indvendig samtidig. Til de øvrige Dækningsmaterialer bruges Lægter, som vil koste ca. 100 Kr. pr. m², men dette forudsætter en Loftsbeklædning nedenunder.

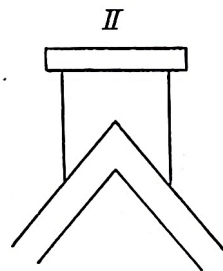
Pejsen: Det, der giver Hyggen inden i Hytten, og som samler om Aftenen, naar man har søgt Ly for Regn og Blæst, er Baalet i Pejsten. Denne Pejs

kan udformes paa utrolig mange Maader, men den kan let blive baade tiltalende og enkelt, saa den bliver billig at bygge — det vil jo som Regel være nødvendigt at faa en Haandværker til at hjælpe her — begynd derfor at undersøge Kaminene hos jeres Venner, som har saadanne.

Prisen paa Pejs med 4—5 m Skorsten er 200—250 Kr.

Jeg har ovenfor nævnt nogle af de mest fremtrædende Ting, men der er

mange andre, f. Eks. Fundamentet — husk her at faa Lufthuller ind under Gulvet, saa Træet ikke raadner — og Skorstenen, den i Fig I viste, giver bedre Træk end den i Fig. II.

Endelig vil jeg bede alle, der allerede har en Hytte, eller som i Sommer i Udlandet eller herhjemme har benyttet Hytter, om at sende en Tegning af Hytten, et Overslag, en Beskrivelse af, hvordan den blev til og hvilke Erfaringer I har gjort, ind til Hytteudvalget, Adr.: Ing. Lav, Ingeniørkasernen, Kbhvn. Str., saa kan jeres Erfaringer blive meddelt til dem, der først nu skal til at bygge, saa de skaanes for eventuelle Fejltag.

Til dem, der tænker paa at bygge Hytte, vil jeg sige, at Hytteudvalget har udarbejdet Plan, Overslag og Materialfortegnelse til en Hytte, som baade kan bruges til Tropskytte og til Overnatningshytte for Kammerater, der er paa Tur gennem Landet. Skriv herind, hvis I ønsker Oplysninger, og se saa at faa Gang i Foretagendet, saa vi inden ret længe har saa mange Hytter, saa vi paa alle Aarstider kan søge ud i Naturen og overnatte ude, og saadan at Kammerater, der søger at lære Landet at kende, hver Aften kan komme til en Hytte, hvor de kan sove og hvile ud.

C. V. Schledermann-Larsen,
Ingeniør, cand. polyt.

EN NY DRENGEBOGS-FORFATTER

En Udtalelse af Ebbe Nielsen og en Vurdering af hans Bog.

Som Forfatter til en af Efteraarets nye Drengébøger hos Hasselbalch vil man i Aar finde Navnet *Ebbe Nielsen*, som hidtil ikke har været præsenteret for et større Publikum. Samme Ebbe Nielsen er Søn af Digteren L. C. Nielsen, Bror til den unge, talentfulde Skuespiller Jacob Nielsen — og endelig Nevp til den fortræffelige og energiske Oversætter, Scenesætter og Skuespiller Hr. Johannes Nielsen.

Vi har ikke tidligere kendt Hr. Ebbe Nielsen, men i det Øjeblik man hørte, han vilde debutere som Drengébogsforfatter, troede man paa ham — for Navnets Skyld. Og for nu at høre, hvad den unge Forfatter selv mener om Bogen, som han har kaldt *Trekanten*, har vi henvendt os til ham og faaet følgende Svar:

— Er det ikke svært at skulle tage sig selv alvorlig? — Jeg kan det daarlige — og skal jeg endelig gøre det — kommer jeg ubehjælpelig til at le.

En af mine Venner, en ung Maler, stod en Sommer ude paa en Mark og malede saa Paletten sydede. Bondemanden, paa hvis Mark han stod, kom forbi paa Vej til Staden og stillede sig op bag Staffeliets og stirrede. Da han havde stirret tilstrækkelig — spurgte han: — Hvorfor gør De det?

— Ja, hvorfor? — svarede min Ven ... Før at male et Billede — og muligvis faa det solgt.

— Ja, saa, — Bondemanden flyttede Skraaen ... Ja saa ... kan De virkelig faa det solgt? ... Saa lagde han trøsten til ... Ja, den sidste Idiot er jo ikke død endnu! ...

Da han var gaaet, blev Billedet malet færdigt, og min Ven gik ned til Bondegaarden og fik Konen til at købe det for to Kroner og en Snes Æg.

Hvorfor maler man, hvorfor skriver man ...? I Haab om, at der endnu er mange „Idioter“, som Bondemanden benævnte den, der vil købe Produkterne?

Det er vel først og fremmest af økonomiske Grunde og fordi man derigennem „kommer ud“; men man arbejder vel ogsaa paa en bedre Basis, — for at udtrykke en Idé og for at forsvare den gennem sit Arbejde.

Ja, nu var jeg alligevel begyndt at tage mig alvorlig, men jeg kan und-

Ebbe Nielsen.

skyldte mig saaledes: Jeg havde Lyst til at skrive en Bog fra min egen Drengetid paa Kostskolen, fordi — ja, fordi jeg syntes, jeg havde noget paa Hjerte, og fordi det kun er en halv Snes Aar siden, jeg selv var en af dem.

Jeg har forsøgt at skildre Kostskolen med alle dens hævdvundne Traditioner, der gaar i Arv fra Slægtled til Slægtled, Drengenes daglige Liv — i Timerne bag Skolemuren — og i Fritiden ude i den friske Natur, søgt at skildre dem som de er og som de forhaabentlig altid vil være — en Flok raske Knægte, der kan holde Fest og som indbyrdes kan komme i Klammeri og ryge i Totterne paa hinanden, men som alligevel holder sammen — knyttet sammen gemmen deres daglige Liv under den gamle Skoles Tag, Kostskolen, der bedre end By-Skolen har Muligheder for at udvikle det sunde, det friske i Drengene, som faar den til at føle sig som hørende til et lille Samfund, de selv har Ansvar for.

Om noget af al dette blot nogenledes er lykkedes mig, ved jeg ikke. Der maa Drengene selv dømmes ... Det er dem Bogen er skrevet for.

— — —

— — Det er Sorø Kostskole, dens indre som dens ydre, Forfatteren har søgt

at skildre i sin Bog, og det kunde paa Forhaand siges at være noget af et Eksperiment, i hvert Fald naar man tager det i Betragtning, at Adolph Stender i fire Bind har givet en indgaaende Skildring af Livet paa samme Skole.

For fire-fem Aar siden var Stenders Soraner-Bøger stærkt paa Mode, og man kunde slaa fast som en Kendsgerning, at disse var ypperlige, spændende og morsomme, smukke i deres Skildringer af Naturen omkring Sorø Sp og interessante og værdifulde i Skildringen af Bogens tre Hovedpersoner og deres Forhold til Hjemmene. Stender havde formaaet at skabe et Værk, som baade kunde bære et smukt, kunstnerisk Stempel og alligevel være en Himmerigsmundfuld for Tusindvis af Drenge. Nu har Tiden forandret sig, og Stender er gaaet af Mode — uforstaaeligt hvorfor. Men der er mange, som endnu husker Stender, de, der den Gang var 12—13 Aar, men som endnu læser en og anden Drengébog og ofte finder tilbage til Stenders Soranerbøger, ja, de staar unægtelig lidt undrende overfor, at Hr. Ebbe Nielsen har haft det Mod at tage det allerede benyttede Emne op — Soranerlivet, der jo netop er saa rigt paa hævdvundne Traditioner, at nogle faa Aar ikke formaaer at ændre Forholdene væsentligt.

Efter at have læst „Trekanten“ vil man uvægerligt sige: En usædvanlig fornøjelig Bog, men ligesaa usædvanlig uoriginal. Vi møder jo alt det gamle, vi kender saa godt: de store Drenge, der tyranneriserer de smaa, Skikkene, hvorefter Drengene skal indordne sig, Pryglereglerne, Korpset, et natligt Hovedpudeslag mellem de to Sovesale, den inspektionshavende Lærer bag Ruden, Udflugten til Overskæringen, hvor Eleverne har Lov at ryge — ja, kort sagt det hele — Soranerlivet i alle dets mange Enkeltheder.

Hr. Ebbe Nielsens Bog er imidlertid som nævnt baade frisk og fornøjelig; foruden sin Uoriginalitet har den adskillige Fejl, saaledes mudrer Sproget sig til Tider sammen, men alligevel mærker man, at Forfatteren har Talent for at skrive en Drengébog, og den Generation, der ikke har faaet Lov at nyde Stender, vil kunne kaste sig over „Trekanten“ og sluge den og synes, at den er udmærket.

Niller.

Det straalende, glimrende, gule Metal. Det har drevet utallige bag Fængslets Mure, det har været Aarsagen til *Mord*, til *Krig*, til *Opstande*. Kongeriger er blevet mægtige, Kongeriger er blevet omstødte som Følge deraf. Den største Velsignelse! Den største Forbandelse! GULD!

Heden flimrede over Lejren og kastedes blændende tilbage af Flodbreddens hvide Rullesten.

Lille George Bougie, i daglig Tale svarende til Navnet „Pee-wee“, kom sjokkende langs Floden. Muligvis tænkte han paa de storslaaede Indianer-Stammer, som i fordums Dage gjorde denne Egn usikker for de Hvide, muligvis tænkte han dybe Tanker om sine egne Fremtidsmuligheder, men efter al Sandsynlighed tænkte han paa intet som helst, for det var, som sagt, meget varmt, og Hede er sjældent opmuntrende til opbyggelige Tanker.

Med et standsede han og missede med Øjnene. Han havde set noget, der skinnede mellem Stenene, noget, der var værd en nærmere Undersøgelse. George bøjede sig. Han gned sine Øjne og stirrede. Der, mellem nogle runde Sten laa, lige saa tydeligt, to smaa gule Metalfliser. Han samlede dem op. Tilsammen vilde de næppe have dækket Halvdelen af en ti Øre, men de var tunge og var ligeledes bløde, for han kunde ridse i dem med sin Tommelfingernegl.

Han spekulerede et Øjeblik. Med et udstødte han et Indianerhyl og stod paa Hovedet mellem Klipperne. Ti Minutter senere stormiede han op imod Lejren, holdende i sin tæt sammenknugede Næve seks af de smaa gule Fliser, som var kommet for Dagen i Løbet af hans Undersøgelse.

Chefen var i Færd med at tage sig en Middagslur efter Morgenens Anstrengelser. To Spejdere stod paa Vagt foran hans Telt, ansvarlige for at holde enhver ude.

Med et ankom Pee-wee. Han landede paa Scenen som en eksploderende Bombe, og inden de forbløffede Skildvagter kunde fatte sig, stod han pustende i Chefens Telt.

„Chef, Chef,“ plaprede han saa hurtigt, at Ordene snublede over hinanden. „Guld! Guld! Guld!“

Chefen satte sig op i Sengen og gavede.

„Hvad siger du?“ spurgte han søvnigt.

GULD AF HAROLD STEIN

George Bougie.

„Kan De ikke forstaa,“ ivrede Pee-wee, „jeg har fundet Guld. Masser af det; Floden vrirler med det — se!“ Og han holdt sin Haand med de gule Flager ud for Chefens Undersøgelse.

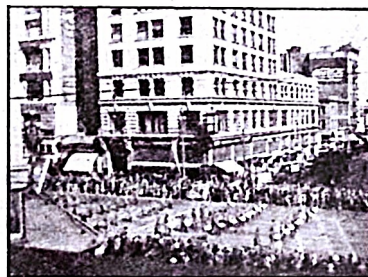
Chefen var med et lysvaagen. Drenge havde utvivlsomt fundet noget, der var værd en nærmere Undersøgelse.

„Hvor fandt du dette?“ spurgte han.

„Søg ved Floden her neden for Lejren,“ svarede Drengen, „og der er Masser af det. Nok til at gøre os alle til Millionærer.“

Det tog Chefen et Øjeblik at komme ud af Sengen.

„Kom,“ sagde han og greb sin Hat. „Hørte I, hvad vi talte om?“ spurgte han de to Drenge foran Teltet.

Med Trommer og Trompeter.

„Vi kunde ikke undgaa det,“ svarede en af dem, „I talte saa højt.“

„Meget vel.“ Chefen tøvede et Øjeblik. „Jeg gaar nu ned for at undersøge Flodsengen. Imidlertid — ikke et Ord.“

Chefens Undersøgelse berettigede det første Indtryk. Der var Guld, Masser af Guld; en Haandfuld Sand, siet mellem Fingrene, gav ikke mindre end en Knivspids Støv. Selveste Chefen blev saa ivrig, at han et Øjeblik senere laa paa Knæ mellem Stenene, rodende som en Fox-Terrier efter en Rotte.

I Guldgraver-Dagene, omkring 1849, da Millionærer skabtes næstendels i Løbet af et Døgn, var det Skik og Brug, at den, som fandt Guld paa et ubesiddet Stykke Land, stak et lille Skilt, givende Navn og Areal, i Jorden. Dette blev derpaa registreret hos Fogeden, og ve den, som uberettiget satte Fod paa Landet med uhæderlig Hensigt. Som Regel afgjordes Sagen med en Revolverkugle. Alle Guldgravere var Mesterskytter. De skød aldrig forbi. At udvælge og tage i Besiddelse et Stykke Jord kaldtes „to stake a claim“, og selve Jordstykket kaldtes „the claim“. Dette Ord beskriver det bedre end noget andet, jeg kan tænke paa, saa lad os benytte det for Resten af vor Fortælling.

„George,“ sagde Chefen og rejste sig med straalende Øjne, „der er ingen Tvivl mulig, du har fundet Guld. Hvor meget der er, ved vi ikke, men Floden har aabenbart ramt et rigt Leje oppe i Bjærgene og har ført Metallet med sig i Vinter, da den var en rivende Strøm.“

„Hvad skal jeg nu gøre?“ spurgte George.

„Udvælg en „claim“, sæt dit Mærke paa den, og lad mig sende den ind. Imidlertid vil jeg gøre det samme, og lad os saa se Tiden an.“

„Hvad om de andre Drenge, de burde ogsaa have en Lejlighed til at finde Guld?“

„Jeg ved ikke rigtigt, hvorledes vi skal bære os ad med dem,“ sagde Chefen. „Utvivlsomt vil Rygtet om dit Fund sprede sig med Lynets Hast. Hvad synes du?“

„Mon det ikke vilde være bedst at fortælle dem om det nu til Middag. Saa kan hver af dem udvælge sin „claim“, og der vil ikke blive saa stor Forvirring.“

„Det er en god Idé,“ sagde Chefen. „Lad os gøre det paa den Maade.“

Det var i Luften den Formiddag, at der var noget usædvanligt paa Færde. Ingen vidste, hvad det var, men alle havde de paa Fornemmelsen, at noget skulde ske, inden Dagen var ret meget ældre. Et Møde af alle Lejrførerne blev holdt, og saa snart det var forbi, forstod alle Drengene, at et eller andet var fundet, men hvad det var, vidste ingen. Nogle sagde, at det var en Sprøverskat, andre, at det var en Diamantmine, og det vildeste Rygte var, at et Mord havde fundet Sted, samt at Chefen havde fundet det skrækeligt lemlæstede Lig. Inden Middag var dette Rygte antaget som værende autentisk, og man hviskede, at Morderen muligvis endnu fandtes i selve Lejren.

Karl Manning løb forskrækket op til Chefen, som ikke havde hørt om dette sidste Rygte.

„Hvor — hvor er — Liget?“ spurgte Drengen.

Chefen studsede. „Liget? Hvad taler du om?“

„Liget, De fandt i Morges,“ sagde Drengen — „vi har allesammen hørt om det. Maa jeg ikke nok se det.“

Chefen spekulerede et Øjeblik. Saa brast han i Latter.

„Aah, nu forstaar jeg,“ lo han. „Der er saamænd intet Lig i Lejren. Gaa du bare tilbage og vær taalmodig. Ved Middagsbordet skal jeg fortælle jer allesammen om det.“

Imidlertid gjorde Drengene Tilværelsen broget for de andre Førere, men disse holdt Deres Ord til Chefen. Drengene rettede en Krydsild af uendelige Spørgsmaal imod de arme Mænd, men den eneste Tilfredsstillelse, de opnaaede, var det gaadefulde Svar: „Vent og se. Vent og se!“

Omsider oprandt Middagstimen. Maaltidet var forbi, og da Chefen rejste sig for at tale, var det muligt at høre en Knappenaal falde.

„I Morges,“ sagde han, „skete der noget, som vil have den største Betydning for hver Dreng i denne Lejr, idet George Bougie, som I alle kender, fandt —“, han tøvede et Øjeblik, Drengene var lige ved at gaa i Luften. Chefen fortsatte langsomt, „idet George Bougie fandt Guld.“

En summende Mumlen begyndte i Skaren. At Drengene var interesserede, var let at se.

Chefen hævede sin Haand, der blev atter stille,

„I gamle Dage,“ fortsatte han — „det vil sige for fem og halvfjerds eller firs Aar siden, var Austin Floden Scenen for et stort Guldfund. Utallige Guldsøgere kom hertil fra San Francisco. De satte deres Vugger og Fade op, hvor vor Lejr nu ligger, og store Formuer blev fjernet fra Floden. Omsider fandtes det, at Lejet var blevet arbejdet til Bunds, og lidt efter lidt drog Guldsø-

Amerikansk Hornblæser.

gerne til andre Steder, hvor Udbyttet belønnede deres Arbejde rigeligere. Som Minde om de Dage har vi de mange smaa Blokhuse i Skoven heromkring.“

Mange Drengene nikkede forstaaende. Dem havde de set paa deres forskellige Ture.

„At der atter er fundet Guld, er forstaaeligt,“ fortsatte Chefen, „naar vi tager i Betragtning, at der var usædvanlig meget Sne i Bjærgene i Vinter. Dette forpøgede Vandmængden i Floden, som blev til en rivende Strøm. Saa efter al Sandsynlighed blev Guldet vasket herved fra store, ufundne Lejer oppe i Bjærgene.“

„I Morges holdt jeg et Møde med alle Lejrførerne, og vi besluttede da at lade hver Dreng udvælge sig en „claim“,

saa han kan arbejde for sig selv. At han faar, hvad han finder, er en Selvfølge.

Imidlertid har jeg sendt nogle Prøver til et kemisk Laboratorium i San Francisco for Analyse. Jeg skal læse jer Rapporten, saa snart jeg selv modtager den om et Par Dage.

Der er kun en Ting, I maa huske. Dersom Ord slipper ud til Omverdenen om dette epokegørende Fund, vil utvivlsomt Tusinder af Mennesker komme stormende hertil for at søge Guld. Hvis det sker, maa vi lukke Lejren og sende jer alle hjem. Saa husk, hvad jeg siger jer — ikke et Ord.“

I Løbet af de næste fire og tyve Timer var vor ellers saa fredelige Lejr Scenen for usædvanlig og stor Aktivitet. Saa godt som hver eneste Dreng havde faaet sig en „claim“, og op og ned langs Floden saa man dem, travlt beskæftigede med at si Sand og Grus. Føreren, som var ansvarlig for alt Materiale, vred sine Hænder i sort og saare dyb Fortvivlelse, for alle hans Vandfade, Suppeterriner og Stegepander var forsvundet.

Omsider, da han var paa det rene med, at det vilde være nødvendigt at gøre noget drastisk, klatrede han op paa en høj Klippe, piftede i sin Fløjte og brølede, saa det kunde høres over syv Sogne: „Nu skal jeg sige jer Hal-lunker en Ting. Dersom jeg ikke faar mine Stegepander tilbage i Løbet af et Kvarter, vanker der ingen Middagsmad.“

Er det nødvendigt at sige, at Stegepanderne kom tilbage? En sulten Guldgraver er en skidt Guldgraver, og den „lille Mand med den store Stemme“, som han kaldtes, havde ikke flere Vanskeligheder.

Drengene fandt Guld. Af og til kunde man høre et Glædeshyl, naar et særligt stort Stykke kom for Dagens Lys, og da den første Dags Aften kom, var der næppe en eneste Dreng, som ikke havde havde haft mere eller mindre Udbytte. Spejderne bragte deres Fund til Lejrbanken, hvor de blev anbragte i smaa Konvolutter og Poser, bærende Finde-rens Navn.

Saaledes gik flere Dage. Bortset fra en kendelig Mangel paa Vandfade stod alt godt til, den eneste Vanskelighed syntes at være, at Guldlejet ikke var nær saa righoldigt som først antaget, for „claim“ efter „claim“ løb tør, og Besidderne fandt det vanskeligt at finde

andre ubearbejdede Jordstykker.

Den fjerde Dags Aften, ved Middagsbordet, rejste Chefen sig og bad om Drengenes Opmærksomhed. Han var meget alvorlig.

„Det gør mig ondt,“ sagde han, „at høre, at et Par af jer har været uforsigtige. I Morges var jeg i Cazadero for at tage mig af nogle forskellige Sager, og der erfarede jeg, at de har hørt om vort Guldfund, idet nogle Drenge her fra Lejren har omtalt det og har vist Guldprøver frem. Det er uopdvendigt at sige, at mange deroppe er blevet angrebet af Guldfeberen, og jeg saa med mine egne Øjne adskillige Mennesker i Færd med at søge Guld i Floden, hvor den løber igennem Byen. Det er imidlertid ikke det værste. Mr. Lee, Postmesteren, fortalte mig, at en Bande raa Banditter er kommet op fra San Francisco, samt at de efter al Sandsynlighed vil søge at tage Lejren i Besiddelse endnu i Aften. Vi maa være paa vor Post. Sørg for, at Vagtposterne bliver forstærkede, samt at hver Dreng nøje følger mine Instrukser. Disse Mænd er muligvis bevæbnede, og vi maaa gøre alt i vor Maagt for at undgaa alvorlige Ubehageligheder.“

Den eneste Maade, det er muligt at naa ind til Lejren paa, er over en snæver Bro over Austin Floden. To Mennesker kan lige netop passere hinanden, men selv det maa ske med en vis Forsigtighed. Et daarligt beregnet Skridt betyder et uventet Bad, og selv om Floden ikke er dyb, er den kold og grumme vaad.“

Drengene blev sendt til Køjs til sædvanlig Tid, medens Chefen, et Par Førrere og en Snes store Drenge blev siddende omkring Lejrbaalet, afventende Begivenhedernes Gang.

Ved elleve Tiden kom en af Vagtposterne fra Broen stormende.

„De er her,“ stønnede han. „Skynd jer alt hvad I kan.“

Et Øjeblik efter stod den lille Skare ved Broen. Paa den anden Side var det lige muligt at se nogle sorte Skikkelser bevæge sig i Lyset af en gammel Lygte. Chefen gik ud paa Broen.

„Hvem der?“ raabte han med dyb Stemme.

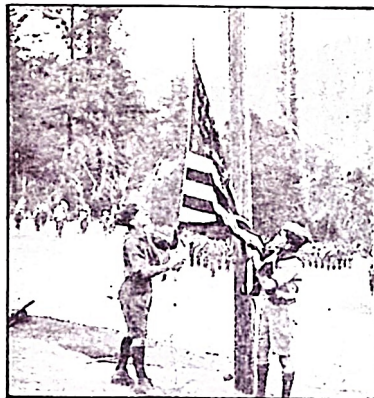
„Hvad rager det dig,“ kom Svaret tilbage, „men hvis du endelig vil vide det, saa er der femogtyve af os.“

„Hvad vil I,“ spurgte Chefen.

„Det skal I snart faa at vide. Der er

Guld i jeres Lejr, og vi har i Sinde at faa det, lige meget hvad der saa sker. Kom med mig, Kammerater.“

Der lød tunge Fodtrin paa Broen. Chefens stærke Lommelygte skar gennem Mørket og aabenbarede en Række Skikkelser. De var store og kraftige Mænd. Deres Ærmer var smøggede op, og de var alle bevæbnede med Stokke og Øksere. Anføreren, som gik i Spidsen,

Naar Flaget sænkes —

lignede mest af alt en bredskuldret Skovarbejder. Han var ubarberet og saa frygtindgydende ud.

„La' bare være med at mukke,“ brølede han. „I kan lige saa godt hejse Flaget ned med det gode.“

„Tak for det gode Raad,“ raabte Chefen tilbage, „men nu skal jeg give jer et til Gengæld. Bag mig staar femogtyve Mænd, alle bevæbnede til Tænderne. Dersom en eneste af jer passerer det hvide Skilt midt paa Broen, faar I en Salve, saa maa I selv tage Følgerne.“

Der var en lille Konference paa den anden Side. Vi kunde høre en ivrig Mumlen. Imidlertid hviskede Chefen nogle Instrukser til et Par af Drengene, som hurtigt forlod Valpladsen.

Banditternes Anfører kom atter ud paa Broen, men han holdt sig imidlertid paa den sikre Halvdel.

„Prøv paa at skyde,“ raabte han. „Dersom I rammer en eneste af os, bliver I allesammen smidt i Tugthuset.“

„Vi er villige til at tage en Chance. I er blevet advarede.“

Imidlertid vendte de to Drenge tilbage, bærende en lille sort Kasse, som

indeholdt Lejrens officielle Kanon. Derne lignede nøjagtigt en Miniature-Kanon og benyttedes om Morgenen, naar Flaget gik til Tops, og om Aftenen, naar det blev halet ned. Ammunitionen var en løs Patron, Kaliber IV, af samme Slags, som bruges i et almindeligt Jagtgevær.

Chefen hviskede: „Hver af jer tag en Haandfuld Grus. Naar jeg siger „Fyr!“ smid det paa dem.“

Høj Tale hørtes fra den anden Side. Paa vor Side var der fuldstændig Tavs- heds. Ikke en Lyd hørtes.

Om sider begyndte „Fjenden“ at skride frem Skridt for Skridt.

„Pas paa,“ sagde Chefen. „Saa snart den første Mand passerer Midten, fyrrer vi.“

Latter fra den anden Side, men usikker Latter.

Da naaede Anføreren Midten, og næppe havde han sat Foden over Sikkerhedsgrensen inden Chefen raabte: „Læg an! Fyr.“

Kanonen brølede. Gruset fra fem og tyve Hænder hvislede gennem Luften og fem og tyve store Mænd prøvede at undslippe paa en og samme Tid. Halvdel faldt i Vandet, og det sidste vi hørte var Anføreren som brølede: „Hjælp, hjælp. Jeg er ramt. De har dræbt mig.“

Vi hørte ikke mere fra vore Gæster den Nat.

Den næste Dag ankom et Telegram til Chefen. Han aabnede det i sit Telt og smilede, men da han kom ud, var han meget alvorlig. Han saa oven i Købet bekymret ud.

„Jeg er bange for, at jeg har en Skuffelse for Jer,“ sagde han, da han stod foran Drengene, „men det rammer os alle lige haardt, saa der er kun et at gøre — tag Situationen med ægte Spejderhumør. Uden videre Sludder — dette er hvad der er paa Færde.“

Langsomt aabnede han Telegrammet. Saa læste han:

„Kemisk Analytisk Laboratorium, San Francisco. Til Hr. R. O. Hanson.

Beklager meget, indsendte Prøver ved Undersøgelsen viste sig at være Messing, Fliser og Savstøv. Stop. Dersom Guld vilde Fundet i Helhed have tilhørt Jordens Ejer.“

Der var dødsstille et Øjeblik. Saa rejste Tom Schenk sig. Tom havde været en af de ivrigste Guldsggere:

„Skidt med det,“ raabte han, „selv om vores Guld ikke duede, har vi i hvert

Fald prøvet, hvad det er at være Guldgravere."

Chefen smilede, han krammede det gule Telegram i sin Haand og lod det falde til Jorden. Det glædede ham at se, at hans Dreng var i Stand til at tage Modgang med godt Humør. — — —

Et Par Dage senere kom lille George Bougie sjokkede langs Floden nær Stedet, hvor han havde fundet „Guldet“, der havde været Aarsagen til saa megen Opstand.

Et sammenrullet Stykke Papir blæste med ham og i ledig Nysgerrighed sam-

lede han det op. Skriften var næsten udslettet, men saa snart han havde læst den første Linie. „Beklager meget, indsendte Prøver o. s. v.“ var han paa det rene med, at det var Chefens Telegram. Han var ved at kramme det sammen igen, da hans Øje fangedes af en Linie. Chefen *ikke* havde læst. Med Forundring malet i alle sine Træk, læste han: „— vilde Fundet i Helhed havde tilhørt Jordens Ejer. Stop Asen, saa det var det, du vilde have det gamle Messing for. Meyer. Kemiske Laboratorium.“

Georgs Ansigt var et Studie. Saa fløj-

tede han sagte og gik op imod Chefens Telt. Chefen sad foran sit Skrivebord, majsommeligt udsøgende Bogstaver paa sin „Coronz“.

George holdt Telegrammet foran ham. „De og jeg har en Hemmelighed,“ sagde han.

Hvorpaa Chefen kneb sit højre Øje sammen, og George rev Telegrammet i ganske smaa Stumper, for selv om Chefen var en saare klog Mand, saa var George heller ikke tabt bag af en Vogn. July, 29th.

Drakesband.

EMBLEMER OG MÆRKER

Grundet paa, at enkelte Mærker ikke naaede tidligt nok frem, lykkedes det ikke, som beregnet, at bringe den lovede Mærke-Tavle i Oktober, men findes den

som det vil ses paa Forsiden af dette Nummer. I December bringer vi en tilsvarende Tavle i 3-Farvetryk over samtlige Duelighedstegn.

Tavlerne er beregnet til Indramning, f. Eks. til Ophængning i Tropslokalerne, og nedenstaaende Oversigt til Opklæbning paa Bagsiden af Rammerne.

Det Danske Spejderkorps's Emblemer og Mærker.

Oversigtslavle Nr. 1.

1. 1ste Klasses Mærket.	12. Civilmærke for Førere.
2. Hatteemblem for Tropsf., Kolonne- & Divisionschefer samt Korpsledelse med henholdsvis grøn, rød, lille og hvid Esprit.	13. Do. for passive Medlemmer.
3. Ømfodsmærke for Ulve.	14. Do. for Spejdere og Rovere.
4. Hatteemblem for Assistenten.	15. Do. for Raadsmedlemmer.
5. Hatteemblem for Flokf. og Flokassistent med henholdsvis grøn og rød Bund.	16. Do. for Søspejdere.
6. Hatteemblem for Patruljef. med grønt Underlag.	17. Hattemærke for Rovere.
Skulderemblemer for Assist., uden Underlag, for Tropsf., Kolonne- og Divisionschef. samt Korpsledelse med henholdsvis grønt, rødt, lille og hvidt Underlag.	18. 1ste og 2den Stjerne for Ulve.
7. 2den Klasses Mærket.	19. Skulderknapper for Korporaler og Patruljefører, med grønt Underlag.
8. 1-Aarsstjernen (forsølv).	20. Uniformsmærke for Søspejdere.
9. 3-Aarsstjernen (forgylt). Aarsstjerne bærer for Ulve, Spejdere og Rovere med henholdsvis gult, gønt og rødt Underlag.	21. Korpsmærket.
10. Skuldermærker for Rovere.	22. Trops- og Flokkendetegn.
11. Civilmærke for Ulve (forsølv), for Flokf. og Flokassistent. (forgylt) Bronze.	Alle Mærker — med Undtagelse af Korpsmærket, der er Korpsets Ejendom og udlev. direkte af dette — forhandles igennem Korpsets officielle Depoter og kun igennem disse mod de officielle gule Rekvisitioner.
	Mærker, hvortil der hører Underlag, leveres med disse, og andre Mærker maa ikke bæres med Underlag.

TYVERIET PAA KOSTSKOLEN

AF MOGENS E. PEDERSEN

(Fortsat)

Den følgende Dag var alt tilsyneladende i sin gamle Gænge. Den Opsigt, Tyveriet fra Begyndelsen havde vakt, maatte selvsagt tabe sig, da det opdagedes, at der ikke blev gjort noget videre ud af Sagen. Det eneste, der skete, var, at Hr. Friis om Morgenens meddelte Kosteleverne, at alle Lompepenge for Fremtiden skulde gaa igennem ham, en Reform, som vakte almindelig Misforståelse. Men i selve Tyverisagen var der ikke fremkommet nye Momenter, og selv om den stadig interesserede enhver paa Skolen, havde den mistet ikke saa lidt af sit aktuelle Præg og var gledet noget i Baggrunden.

Der blev sagt, at Tyven maatte findes mellem Kosteleverne; men det lød saa usandsynligt, at de fleste rent ud nægtede at tro paa det. Hvem af disse femten skulde være en Tyv? Ikke en af dem, lige meget hvor daarligt han ellers stod hos Kammeraterne, kunde man tænke det om. Derimod var det en temmelig udbredt Mening, at det hele bare var et Nummer, Smith havde lavet. Han havde selvfølgelig brugt Pengene paa en tosset Maade, og saa skulde det hedde sig, at de var stjaalet — ja, det lignede Smith.

Hvis man havde vidst, at Steffen vilde forsøge sig som Detektiv, saa var der for Alvor blevet noget at snakke om og mere sig over, og Steffen havde ikke faaet mange rolige Minutter. Man vilde have overdænget ham med Tilraab som: „Naa, Mister Holmes — har du fundet Tyven?“ „Ja, men du huskede vel at tage Fingeraftryk?“ „Naa ikke, men det er skam meget forkert!“

Men baade Steffen og Smith holdt klogelig Bøtte.

Eller hvis en af de fire tilsagte havde fortalt om det Møde, Smith havde indbudt dem til i Aften paa hans Værelse! Der vilde have været Stof til Diskussion. — Hvorfor disse fire? Vidste Smith noget om dem? Han havde maaske Beviser i Hænde, der kunde afsløre Tyven, hvilket Øjeblik han ønskede det? o. s. v. o. s. v. De mest vanvittige Rygter vilde have svirret i Luften.

Blot et Ord fra en af disse seks, opfanget af en udenforstaaende, og Glø-

derne, som laa og ulmede, vilde bryde ud i lys Lue.

Men Skoletimerne led til Ende, akkurat som de plejede, og endelig ringede det ud efter sidste Time. Saa blev der Liv i Gemytterne! Der var en Raaben og Skrigen og Støjen, og først da Togeleverne og de fra Byen var kommet af Sted, blev der mere taalelig Lydhørhed.

Snart var der kun Kosteleverne tilbage. Ogsaa de søgte hen, hvor de hørte til — for de mindstes Vedkommende var det Opholdsstuerne i Forbindelse med Sovesalen og for de ældstes Tomands-Værelserne ovenpaa.

Her laa Skellet imellem dem. De fra Sovesals-Afdelingen blev ikke regnet til samme Kategori som de seks andre. Det hed „de smaa“ og „de store“, og naar Skolebestyreren omtalte de sidste, var det ofte i Vendinger som: „Naa, er det nu galt med Smiths Folk igen — man hører aldrig andet!“

Den Del af Skolen, som beboedes af disse seks, var et Kongerige for sig, og efter hvad Misundere fra Sovesals-Afdelingen fortalte, regerede Smith enevældigt der. Noget var der vel om det, for Fyren havde rigtignok medfødt despotiske Fornemmelser, en Arv fra Faderen, der var administrerende Direktør for en stor Fabrik.

Der gik vilde Rygter om, hvad disse seks tillod sig. Bl. a. skulde Smith have holdt store Gilder til langt ud paa Natten for en særlig indbudt Kreds, i hvilken der fandtes flere tvivlsomme Størrelser, som ikke havde det ringeste at gøre paa Skolen. Og at der i det hele taget skete mange mærkelige Ting deroppe, vidste alle og enhver.

Naturligvis var saadanne Rygter overdrevet; men naar de alligevel kunde trives, var det ikke mindst, fordi Smith & Co. i Virkeligheden havde langt friere Spillerum end nogen anden paa Skolen. De stod saaledes ikke ligefrem under nogen Lærers Opsyn, og skete det, at en saadan forvildede sig derop, lod de ham tydelig mærke, at der ikke var noget at gøre for ham — alting gik, som det skulde, og de passede deres Lektier (men kunde dem sjældent, naar de blev hørt) — de havde absolut ingen Brug for Bar-

nepige! Læreren behøvede ikke at være i Besiddelse af nogen fremragende Skarpsindighed for at kunne skimte det bagved Drengenes ovenud elskværdige Lader, og han var som Regel hurtig til at indse, at han lige saa godt kunde fortrække.

Den Eftermiddag fik Frederik atter Brev fra sin Broder. Med bange Anelser brød han Konvolutten og læste Brevet. Det var ganske kort. Han læste det med stigende Overraskelse og vidste i første Øjeblik ikke, om det var Glæde eller Sorg, han folte. Da han var færdig, syntes han et Øjeblik, at det hele kørte rundt for ham. Saa læste han Brevet igen, langsomt og med Eftertanke. Der stod:

„Kære Frederik!

Hurra! Nu er alting godt igen! Det hele gik i Orden næsten af sig selv. Det viste sig, at Meyer, den Slyngel, havde lavet en Myg til en Elefant. Det var kun et Par Kroner, jeg skyldte ham, og nu har jeg heldigvis betalt ham min Gæld. Du skal altsaa ikke være urolig mere for min Skyld. Det er alt, hvad jeg kan skrive i Øjeblikket. Jeg er saa glad!

De kærligste Hilsener fra Jørgen.

P. S.: Du aner ikke, hvad jeg led i Nat.“

Frederik blev siddende med Brevet i Haanden og faldt i Tanker. Ja, nu var det jo i Orden — nu maatte han da for Alvor være lykkelig! Men hvorfor folte han det da ikke? Hvorfor gav han sig ikke til at danse af Glæde, den utaknemmelige Dreng? Hvorfor fik han ikke øjeblikkelig fat i Hugo og fortalte ham den velsignede Nyhed?

Aa, han vilde ønske, han var glad!

Klokken var endelig blevet otte, og de ældste Kostelever var samlede paa Smiths Værelse.

Der herskede en ubehagelig Tavshed.

Det var, som om hver især af disse seks saa en Fjende i de fem andre. Smith havde mistet meget af sin Overlegenhed; men som han sad der og pølerede Negle, var han et tydeligt Billede paa den væbnede Neutralitet. Steffen, hans Forbundsfaelle, havde anbragt sig paa Bordet med Ryggen til det nedrul-

lede Gardin. Han sad med Hænderne i Lommerne; Læberne havde han spidset, som om det var hans Hensigt at fløjte — et Tegn paa Overlegenhed. I Virkeligheden var han ikke rigtig glad ved Situationen. Et Blik paa de andre havde forlængst overbevist ham om, at det var uhyre vanskeligt at faa sagt den Indledning, han havde forberedt sig paa. Det kneb med at være den overlegne til Det kneb med at være den overlegne til Trods for Realistværdigheden — for han havde paa Fornemmelsen, at enhver af disse Fjerde Mellem'er var paa deres Post og vilde benytte den hvilken som helst Lejlighed til at vinke ham af.

Han havde ikke rigtig tænkt sig det saadan, havde ganske vist været forberedt paa ikke at møde lutter Velvilje; men Tønen skulde have været ganske anderledes omgængelig, kammeratlig. Muligvis vilde han have sagt et Par Vitigheder — det vilde straks have gjort det lettede. Drenge skulde have forstaaet, at det var for deres egen Skyld og til deres get Bedste, at Mødet var bragt i Stand, og at Hensigten var at befri Kammeraterne for en uretfærdig Mistanke. Smith havde sagt det noget lignende i Gaar — men Steffen vilde have sagt det til disse fire paa en Maade, der skulde have lydt langt mere overbevisende.

Som Tingene nu stillede sig, var det umuligt. Det vilde lyde kejtet og dumt og have den modsatte Virkning. Drenge vilde tænke: Han kan spare sine Omsvøb; vi ser godt, hvor han vil hen med os.

Ikke et eneste Holdepunkt. Garderet af Brilleglassene lod Steffen sit Blik glide fra den ene til den anden. Der paa Kanten af Carlos Seng sad Poul og Frederik, der begge, men især den sidste, gjorde et nervøst Indtryk. I Grunden saa de temmelig hjælpeløse ud begge to — og alligevel var der noget hos dem, som gjorde Steffen lidt usikker.

Saa var Carlo mere opmuntrende. Han havde taget sin retmæssige Stol i Besiddelse og saa nærmest ud, som om det hele var en Cirkusforestilling, der snart

skulde begynde, og som han ikke for alt i Verden vilde gaa Glip af. Men saa man nøjere til, opdagede man, at ogsaa han var blevet smittet af den trykkede Stemning.

Allermindst følte Steffen sig tilfreds med den Holdning, Hugo indtog. Han stod lænet op mod Døren med en Mine, som om han paa Sekundet vilde sige: „Ja, hvis der ikke er noget, saa gaar

der troede, at han lod sig skræmme, kendte ikke Steffen.

Pludselig hoppede han ned paa Gulvet. Det var Indledningen!

„Ja,“ begyndte han med et Blik paa Værten. „I ved jo, hvorfor Smith har kaldt jer sammen i Aften ...“

Ingen svarede. Steffen maatte fortsætte:

„Det er, fordi Smith vil bede jer hjælpe ham at finde Tyven!“

Steffen saa sig omkring.

Kun kolde Blikke mødte ham.

„Naa ja — Smith ...“ han pegede paa den neglepolerede Realist, „... Smith har bedt mig hjælpe ham med ... med ... ja, med at skaffe Klarhed i Sagen.“

Steffen aandede tungt. Nej, ikke Tale om, at han vilde holde Foredrag for disse Kød-hoveder mere!

Han satte sig atter paa Bordet. — „Hvad mener du, Smith?“ spurgte han i et helt andet Tonefald.

Smith rettede sig — og nu var det ikke længer den neglepolerede Smith, men den bestjaalne Smith, Realisten og — frem for alt — Stordirektørens Søn!

„Hvad jeg mener! Jeg mener, at det snart var paa Tiden at faa begyndt. Der er ingen som helst Formularer paa Færde her. Jeg vil ha' mine 30 Kr. igen! Og enten er Tyven her, eller ogsaa — er han her alligevel.“

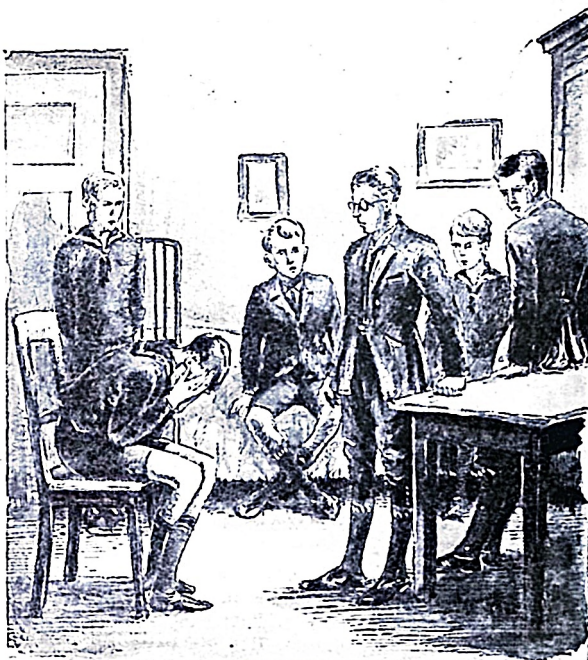
„Godt, saa begynder vi!“ Steffen rettede sit Brilleslangeblik mod Carlo. „Carlo, er det dig, der har taget de 30 Kr.“

„Jeg?“ Carlo fo'r forskrækket op. Hvis han havde siddet her i den Tro, at han blot skulde være Tilhører, saa var dette i Sandhed en ubehagelig Fejltagelse.

„Ja, du! Bliv bare siddende, unge Mand! Hvis du kan gøre fuldstændig Rede for dig, saa er der jo ikke noget at tage paa Vej for.“

„Ja, men jeg har ikke taget Pengene. Paa Ære. Jeg kom jo først i Gaar Morges ...“

„Tror dig gerne. Men alle og enhver kan komme og sige, at han ikke har taget Pengene. Du kom først i Gaar Morges, siger du. Med Sekstoget. Men hvornaar kom du da ind paa Værelset her?“

... Da brød det sammen for Carlo ...

jeg!“ Der var noget saa fjendtligt og truende i denne Holdning, at Steffen følte sig utilpas derved.

Og det var tilmed den af Drenge, Steffen havde ventet sig mest Forstaaelse af. Han og Hugo boede paa Værelse sammen og stod til daglig paa en meget fortrolig Fod hinanden; men siden denne kedelige Sag og især efter, at Hugo havde faaet Færten af, at Steffen vilde spille Detektiv, var de gledet fuldstændig fra hinanden, og det var Hugos Skyld. Hele Dagen havde han knapt nok værdiset Steffen et Ord, og en enkelt Gang, da Steffen havde tiltalt ham, var han kommet med et uforkammet Svar.

Nej, det var sandelig ingen let Rolle, Steffen havde valgt at spille. Men den,

„Det kan jeg ikke huske ...“

„Men det skal du kunne — i hvert Fald paa det nærmeste. Ellers vil Smith paaataa, at du ikke vil sige det, og naar du ikke vil sige det, maa der jo være en særlig Grund! Vi er nødt til at gaa frem paa den Maade.“

Carlo betænkte sig, men svarede saa:

„Klokken var ... jeg tror nok, Klokken var godt halvsy.“

„Det vil altsaa sige,“ afgjorde Steffen, „at du har haft cirka tre Kvarter, hvor du ligesom ingenting kunde have taget Pengene.“

„Ja, men jeg vidste jo ikke engang, at de var der.“

„Nej, det kan gerne være; men Smith sov som en Sten — du havde med andre Ord frit Spil og Masser af Tid. Naa, hvad skulde du bestille? Der var selvfølgelig nogle Sager for dig at ordne fra Rejsen — og Skolebøgerne; men du maa ikke bilde mig ind, at du ofrede mere end ti Minutter paa de Dele. Naa, saa ser du, at Smiths Skab staa aabent ...“

„Det stod ikke aabent.“

„Saa siger vi, det stod paa Klem — det gør nu mindre til Sagen — — laaset var det i hvert Fald ikke. Altsaa, du faar Kig paa Smiths Skab. „Det kunde for Resten være sjovt at se lidt paa Smiths Samlinger,“ tænker du. Smith sover stadig. Du lukker Skabet lidt op, faar saa Øje paa Tegnebogen. „Halløj,“ tænker du, „mon der er noget i den?“ Du aabner den. Tredive Kroner! Du store Kineser, hvem der havde saa mange Penge —! De skeler til Smith igen. Han har vendt Ryggen til og snorker, saa hele Huset ryster. Du“

„Det passer ikke!“ raabte Carlo, ude af Stand til at styre sig.

„Hvad passer ikke?“ spurgte Steffen roligt. „Passer det ikke, at Smith snorker — gør det ikke, Smith?“

„Ja, men jeg troede, du mente“

„Hvad troede du, jeg mente? At du har taget Pengene? Det har du maaske ikke — du vil maaske stadig nægte, selv om Beviserne hober sig op?“

„Ja, men det er jo ikke Beviser“ svarede Carlo ynkeligt, „...jeg har altsaa ikke taget Pengene“

„Du har maaske heller ikke rørt ved Skabet?“ spurgte Steffen og stirrede uforskammet fast paa ham.

„Næ ... jeg ... nej, nej!“ lød det forvirrede Svar.

„Heller ikke ved Tegnebogen?“

„Nej ... jeg jeg har ikke rørt ved Tegnebogen.“

Det forekom den uheldige Carlo, at Steffen smilede ondsksfuldt.

„Men, hvis jeg nu havde Beviser for, at det, du dér siger, er Løgn!“ forsatte den ubarmhertige Realist.

Carlo turde ikke svare — han forstod, at der laa en Trusel i Steffens Ord.

„Jeg skal sige dig,“ fortsatte Steffen. „Da Smith i Gaar Morges tog Tegnebogen, duftede den af Brillantine. Han tænkte ikke videre over det, før jeg gennemgik Sagen med ham. Det er mærkelig nok — der er ingen af os andre, der bruger Brillantine — du er den eneste.“

Carlo var ligbleg — men ikke en Lyd kom over hans Læber.

„Naa, du nægter maaske stadig — holder du endnu fast ved, at du ikke har rørt ved Tegnebogen?“

„Aa, jeg har ikke gjort noget ... jeg har ikke taget Pengene ...“, stønnede Carlo.

Steffen lod Blikket glide omkring i den andægtige Tilhørerkreds, som om han vilde maale sin Styrke. Det standsede uvilkaarligt ved Hugo — han havde opfattet et haardt Glimt i dennes Øjne. Deres Blikke mødtes, og — Steffens veg til Side.

Stadig skulde denne Dreng ødelægge det for ham — man kunde bogstavelig talt ikke sige et Ord uden at føle, at Fyren derhenne ved Døren stod og vejede det med Guldvægt — — men det var Steffen revnende ligegyldigt; han vilde ikke lade sig kujonere. Her gjaldt det først og fremmest om at bevare sin Overlegenhed — ellers blev det en Fiasko, og Steffen vilde være til Grin for hele Skolen.

„Det med Brillantinen har fældet dig, Carlo,“ erklærede Steffen, „og du kan lige saa godt tilstaa med det samme...“

Men Carlo tilstod ikke — han vred og vaandede sig, som om han dermed mente at kunne redde sig ud af Kniben.

„Svar mig nu, Carlo — har du haft fat i Tegnebogen i Gaar? Hvis du stadig tier stille, tror vi alle, du er Tyven!“

Carlo sendte sine Kammerater et tryglende Blik; men ingen viste Tegnet til at ville staa ham bi. Jo, nu traadte Hugo et Skridt henimod Steffen og sagde:

„Du vil vel ikke kalde det Vråvl om Brillantinen for et Bevis?“

Steffen maalte ham med et Smil, et

Smil, som det kostede Besvær at frembringe. — „Hvorfor ikke?“

„Fordi ...“, svarede Hugo og famlede efter Ord — Steffens Smil forvirrede. „Fordi ... det ikke er et Bevis, at ... at ...“

„At hvad?“

„At Tegnebogen lugtede af Brillantine. Selv om vi siger, at Carlo har rørt ved den, saa kan den umuligt komme til at lugte af Brillantine for det. Brillantinen sidder i Haaret og ikke paa Fingrene.“

„Ikke det — ja, men hos Carlo sidder den skam baade i Haaret og paa Fingrene! Du har maaske ikke lagt Mærke til det; men det har jeg. Det er en Vane, Carlo har, at han jævnlig glatter Haaret med Hænderne, og netop fordi jeg vidste det om Tegnebogen, har jeg lagt Mærke til ham. Hvis du ikke vil tro mig, saa spørg Carlo, om du maa lugte til hans Fingre!“

Hugo mærkede, at han havde lidt et Nederlag og følte Blodet stige til Hovedet. Han kunde ikke finde paa Svar, og det ærgrede ham, at der ikke var andet at gøre end at trække sig tilbage med Skam. I næste Øjeblik følte han sig saa lille ved Siden af denne overlegne Realist, der sad og diregerede det hele med en Sikkerhed som den fødte Forhørsdommer.

„Ja, Carlo,“ hørte han ham sige, „du kan ikke komme uden om, at du har pillet ved Tegnebogen i Gaar, og da du er den sidste, som saa til den inden Smith, maa du da vide, hvor Pengene er blevet af.“

„Ja, men Tegnebogen var tom!“

Denne betydningsfulde Oplysning syntes ikke at gøre synderligt Indtryk paa Steffen.

„Hvorfor fortæller du først det nu?“ spurgte han koldt.

Carlo tøvede. — „Jeg turde ikke ...“

„Nej, for dengang var du ikke saa haardt trængt. Nu er det din sidste Redningsplanke!“

„Jeg har ikke taget Pengene!“ raabte Carlo fortvivlet. „Tegnebogen var tom ...“

„Hør, skal du nu køre op med den igen! Sig os nu Sandheden — du slipper ikke før. Tilstaa saa og lad os faa en Ende paa den Historie!“

Da brød det fuldstændig sammen for Carlo. Længe havde han kæmpet imod den kvalmende Fornemmelse ... men

denne Bøddel lod ham aldrig slippe. Nu overmandede Fortvivlelsen og Modløsheden ham aldeles — den store Dreng højede sig forover og hulkede, saa hele Legemet sitrede.

Denne Sindsytring gjorde et pinligt Indtryk paa Kammeraterne — selv Smith syntes at føle sig ilde berørt. Men Steffen var sig selv lig, da han udbrød: „Saa, nu sidder han minsanden og tuder! Maaske han tror, han kan slippe paa den Maade — nej Tak, saadan legger vi ikke. *Carlo!*!”

Det gav et Sæt i Drengen — men Svar kom der ikke.

„Haa, han spiller trodsig!” mumlede Steffen og skulde lige til at raabe igen, da Smith kom ham i Forkøbet.

„Saa, lad ham nu være, Steffen!” Steffen studsede, og det saa et Øjeblik ud, som om han vilde bide fra sig; men saa tog han sig i det og nøjedes med ironisk at bemærke:

„Godt, Smith — naar du har sagt god for Carlo, saa bjer jeg mig selvfølgelig.”

„Jeg har ikke sagt noget som helst i den Retning,” svarede Smith stødt. „Men du ser jo, vi ingen Vegne kommer med ham. Hvorfor saa spille Tiden?”

Det lod virkelig til, at Steffen gik ind paa Smiths Tankegang, og et Øjeblik efter var han godt i Gang med at aflytte Poul. Denne syntes imidlertid at have sine Papirer i Orden, og snart lod Steffen ham slippe.

Saa var der Hugo og Frederik tilbage. Steffen saa godt den Uro, Frederik forgæves søgte at skjule — men var det for at pine Offeret endnu mere, at han udstrakte dets Ventetid?

„Værsgo’, Hugo — nu kan du faa din Snakkelyst styret!”

Den bitre Tovtrækning lakkede mod sin Afslutning. Hugo havde ikke givet sig og intet indrømmet; men Nettet havde uægtelig trukket sig tættere og tættere sammen om ham. Der var kun to i Værelset, der talte, og andre Lyde hørtes ikke. Carlos Snøften var forlængst stilnet af.

„Det er meget uheldigt for dig, Hugo, at det netop skulde træffe sig med din Tandpine den Nat, og endnu uheldigere, at du skulde over paa et andet Værelse for at hente Salicylpulver. En anden en, som tilfældigvis vaagner, gør sig uvilkaarlig sine egne Tanker...”

„Ja, vel var det uheldigt for mig,” indrømmede Hugo, „men især, at den Fyr, som tilfældigvis vaagnede, mens jeg var borte, var en, jeg havde taget saa skammelig fejl af...”

„Jeg kan ikke indse, at det vedkommer Sagen,” afbrød Steffen. „Men lad os nu faa lidt mere at vide om den Tandpine-Historie! Fik du fat i det meget omtalte Salicylpulver?”

„Nej.”

„Det var trist. Hvor søgte du for Resten? Du var vel ikke tilfældigvis inde paa Smiths Værelse?”

„Han har vel ikke Salicylpulver...”

„Det var da ikke godt at vide! Hvor var du henne?”

„Hvorfor gik du ikke bagefter mig, saa havde du faaet det at vide!”

„Det skal jeg sige dig: Sengen var saa dejlig varm! Naa, var du da paa Frederiks Værelse?”

„Ja, hvis du ikke har noget imod det!”

Steffens gennemborende Blik blev rettet paa Frederik. — „Passer det?”

Den tiltalte for sammen. Men inden han havde besindet sig til Svar, sagde Hugo:

„Han sov!”

Steffen vendte sig hvast imod Afbryderen:

„Det var Frederik, jeg spurgte!”

Hugo svarede med et Skuldertræk.

Steffen gik løs paa Frederik igen: „Mærkede du da slet ikke noget til Hugos Besøg?”

„Nej,” svarede Frederik tvøvende.

„Du heller ikke, Poul?”

Poul rystede paa Hovedet.

„Det var højst besynderligt — I maa sove godt paa det Værelse! Ja, men tænkte du da ikke paa at vække dem, Hugo?”

„Nej, hvorfor skulde jeg det? Naar jeg ikke fandt Salicylpulveret, var det, fordi der ikke var noget, for jeg vidste bestemt, hvor Frederik plejer at gemme det.”

„Gik du saa med det samme?”

„Ja ... nej, det vil sige ... det varede lidt ...”

For første Gang vaklede Hugo i sin Forklaring; men Steffen var der ogsaa øjeblikkelig:

„Foretog du dig andet paa Frederiks Værelse end at lede efter Salicylpulver?”

„Nej, ikke saadan ...”

„Hvor længe var du om det?”

„En fem—seks Minutter ... tænker jeg.”

„Du var borte i over et Kvarter — hvad brugte du Resten af Tiden til?”

„Hvad rager det dig!”

„Svar mig — hvad bestilte du Resten af Tiden?”

„Aa, ikke saadan noget ... jeg tænkte.”

„Tænkte!” Steffen fortrak sit Ansigt til en Grimasse. „Hvad tænkte du paa?”

„Hør — kan man nu ikke engang have sine Tanker i Fred?”

„Ja, undskyld — men jeg kunde mor-

derlig godt li’ at vide, hvad det var for Tanker, der fik dig til at trække om udenfor paa en kold Gang en Vinternat. Generede Tandpinden dig da ikke?”

„Jo, lidt.”

„Lidt, siger du! Det maa være en løjerlig Tandpine. Først faar den dig til at fare ind i en anden Mands Værelse efter Salicylpulver, og da det saa viser sig, at der ikke findes noget, ja, saa maa Tandpinden skam vente til en anden god Gang! Hvorpaa du ganske rolig lægger Armene over Kors og giver dig til at filosofere. — Hør, var du slet ikke inde paa Smiths Værelse den Nat?”

„Det har du jo spurgt om en Gang.”

„Ja, men saa vidt jeg husker, svarede du mig ikke. Jeg maa have et bestemt Svar: ja eller nej.”

(Fortsættes).

Fotografi- Rammer

EMIL L. OLSEN
SKINDERGADE 22
TELEFON BYEN 3192

Spejd altid efter

Mærket Tre Ben i Ringen
— naar De køber Sæbe
Dette morsomme lille Mærke er
Garantien for, at De faar den
ægte

Worning & Petersens
Xeroformsæbe

Overalt — over alt

I Lejren

bør altid benyttes

WOLFF & ARVÉ's

Leverpostei • Kødretter • Fiskeretter

Faas hos alle Købmænd.

Læs

Nordisk

Spejdersport.

!!!

ET LILLE INTERVIEW

En sælsom Stemning indhylder Hovedbanegaarden. Den røde Løber er lagt ud. Buelampernes sydende Lys genspejles med mere end østerlandsk Glans i Stationsforstanderens blanke Knapper og hvide Handsker.

Den lange Skinnestreg tegner sig lyst i den vaade Aften. Kort før syv indtræffer efterhaanden Stadens Honoratiores, som utaalmodigt vandrer op og ned ad Perronen, bidende haardt i Cigaren. Postbude iler travlt frem og tilbage. — Portører travler ilsomt hid og did. — Mængdens Antal tiltager. — Pressen møder in pleno. — Utaalmodigheden stiger. — Banansælgerens Raab flænger den tunge, disede Luft og falder måt til Jorden. — Et Frihavnstog forpger Forvirringen. — En enkelt høj Hat duver over Mængden. — Forventningen stiger. — Tid og Tog snegler sig afsted, medens de forsamlede Honoratiores trykker hinanden sagte i Haanden. — En Bevægelse blandt Publikum forkynnder Ekspressens Komme. — Trængselen stiger (her maa iøvrigt bemærkes, at Politiafspærringen fuldkomment svigtede). En stor T-Maskine vælter sig ind paa Perronen og standser planmæssigt foran den røde Løber. Denn benytter Prins Axel. — Ud til den anden Side træder

dybt nedbøjet — af en tung Rygsæk — den store Opdagelsesrejsende Mr. A. Bonde. P. V. C. Y. M. C. A. samt Chi-qu, indirekte hjemkommet fra Peking. Med Noteblok i Haanden nærmer vi os frygtsonst ledet af Pressefotografernes Magniumsls den store Rejsende og afkræver ham Maanedens Interview.

— Goddag. Hvorfor er De kommet hjem? —

— For at kunne rejse ud igen. —

— Hvorfor rejste De ud? —

— For at komme hjem igen. —

— Hvordan er Tilstandene nu i Kina?

— Kinesisk prægede absolut. —

— Er der ogsaa gule og grønne Spejdere i Kina? —

— Kun gule. —

Fik De megen Ris derovre? —

— Nej, jeg gav. —

— Fik De Pisk? —

— Nej, jeg rejste. —

— Hvorlangt har De rejst? —

— 25,200 km samt 5 Sømil og nu skal jeg med Sporvognen til Østerbro. —

— Maa vi saa bede om Maanedens Fyndord? —

— Spis langsomt med Pinde, saa gør du dig ikke Begreb om, hvor du kan fylde dig. — *Søren, som cykler, skriver.*

Brug

AGITATIONSSKRIFTET

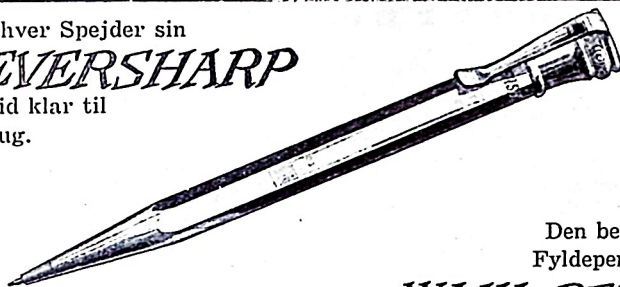
Det kan købes paa Depoterne.

HELLESENS
VII-20

VERDENS BEDSTE LOMMELAMPE-ELEMENT.

Enhver Spejder sin

EVERSHARPaltid klar til
Brug.Den bedste
Fyldepen er**WAHL PEN**

Dansk Spadserefodtøj.

Dansk Sportsfodtøj.

SPEJDER!Du støtter dit Land ved altid at for-
lange danske Varer. Køb derfor altid**DANSK FODTØJ**Det er mindst lige saa pænt og bedre
end det udenlandske. Se altid efter, at
Æskerne bærer „Dansk Arbejde“s
Mærke.

Foreningen af Kbhv.s Skotøjfabrikanter

Dansk Selskabsfodtøj

Dansk Hjemmefodtøj

Faa's overalt.

Hvorfor! revner Overlæderet?Fordi Deres Skocream har været fabrikeret
af Sæbe, Potaske og Terpentin.**Brug Spejderskocream!**Det er ren Voxsværte, saa revner Læ-
deret aldrig. — Saa har De:
Altid blanke Støvler. Aldrig vande Fodder.
A/S Nordisk Blacking Comp. Lærkev. 11. Tlf. 1092-12687.Husk
København-
drengenes
Telttøj**IN MEMORIAM**Lørdag den 1. September afgik kgl.
Skovfoged *Harald Hertel* ved Døden i
sit Hjem i Gandløse Ore efter længere
Tids Sygdom, og med ham gik en af
Spejderbevægelsens ivrigste og bedste
Venner bort.For os Spejdere, der kendte Skovfoged
Hertel er dette et stort Savn som vi al-
drig vil glemme. Han var en af dem,
der aldrig sagde Nej, naar man kom til
ham, altid tjenstvillig og forstaaende;
derfor var Skovene omkring Skovfoged-
boligen i Ravnsholdte altid et Samlings-
sted for Spejdernes Week-end-lejre og
Ture. Han var en Mand, der elskede sin
Skov o gdet glade, muntre LejrLiv, der
rørte sig imellem Spejderne, og de Trop-
pe og Spejdere, der forstod at sætte Prispaa ham og hans Gæstfrihed; derfor, da
Skovfogeden stedtes til Hvile paa den
lille idylliske Kirkegaard ved Farum Sp,
Søndag den 25. September mødte Spej-
derne da ogsaa op med Fane og Stan-
dere, for at vise ham den sidste Ære,
og her bragte Herr Kolonnechef Ingeniør
Knud Jensen det sidste Farvel og en Tak
for, hvad han havde været for os Spej-
dere.En god og oprigtig Ven for vort Spej-
derarbejde har vi mistet i kgl. Skov-
foged *Harald Hertel*.Ære være hans Minde blandt os Spej-
dere der kendte ham.Ove W. Mathiesen,
1ste Spørg.Husk, at Artikler og Meddelelser, som ønskes optaget i forstk.
Nr., maa være Redaktionen i Hænde senest d. 10. i Maaned.**JÆVN**Kolyon's jævne Kon-
stens renser Tænderne
virkningsfuldt, uden at
skrabe eller ridse. Der er
ikke anvendt slibende Sub-
stanser for at give Tæn-
derne kunstlig Hvidhed.

Brug den paa en tør Børste

KOLYNOS
TANDPASTA

Forlang udtrykkelig

ASP
CYKLE-
LYS.Stemplet ASP i lyset
Det eneste rigtige
Cyklelys der findes**KONDITOR**Henning Klenz — St. Kongensg. 12 — Cent. 1150
De bedste Kager, Chokolader og Desserter
Bringes overalt i Byen

Fra Divisionerne.

Indsend
små korte
Meddelelser
om Troppens
Liv til
Redaktionen
Nærum
Kostskole,
Nærum.
Telefon
Nærum 143

Bidrag, der ønskes optaget i tørstk.
Nr., maa være Redaktionen i Hænde
senest den 10.

1. ABSALON TROP

har udsendt første Nummer af et lille,
fikt Tropsblad. Vi lykønsker paa det
hjerteligste!

1 EBELTOFT TROP

1. Ebeltoft melder sig klar til at le-
vere regelmæssige Rapporter til Sp. M :
Troppen her er ikke stor i Antal —
men den er nu godt samarbejdet og møn-
strer 17 gæve Gutter med Hjertet paa
rette Sted og Haandelaget i Orden.

Tropsfører: Lærer Houggaard, der sam-
tidig er Kolonnechef for Djursland Ko-
lonne.

Vi har i denne Sommer haft en ual-
mindelig god og begivenhedsrig „Sæ-
son“, om der ellers kan siges at være
nogen saadan for os Spejdere. Det be-
gyndte i Pinsen med en 2 Dages Lejr
ved Stubbe Sø, hvor Regnen øste ned
fra to Timer efter Lejrens Etablering
til tre Timer før Hjemrejsen. Øvelserne
maatte stryges, Regnen strømmede ned,
og Kartoflerne blev kolde, men Humø-
ret højt, og ingen ønskede sig hjem før
Tiden.

Derefter kom en Række storartede
Week-end-Lejre i vor skønne Egn, Øvel-
sesture i Terrænet, Træning af alle
Slags o. s. v.

Saa begyndte det at strømme ind til
os med Besøg af fremmede Spejdere.
— Det er ligesom Verden — 5: det øv-

rige Danmark — nu har opdaget, at
herovre er en af vort Lands allersmuk-
keste — og tillige historisk interessant:
— Egne: Fra alle Egne af Landet kom de.
Snart i Patrulje, snart Parvis, snart i
Trop. Vi nævner i Flæng: Frederiksberg,
Silkeborg, Birkerød, Skanderborg, Aar-
hus, Hornslet o. s. v. Af disse havde
vi megen Fornøjelse af Samværet med
Silkeborg og Hornslet Troppene, som
havde Standlejr her og ved nogle ud-
mærkede Lejrbaal og Øvelser bragte In-
teressen for Sagen et godt Skub fremad

Pandekager.

Inds. P. Claussen.

hos Befolkningen heromkring. Med Silke-
borg havde vi en lille „Fægtning“, som
sent vil gaa i Glemme for os, som del-
tog i den, og som vi ogsaa ved, er dybt
ridset i de Silkeborgeres Hjerter. Da
Sagen imidlertid har været fremdraget i
Dagspressen, skal vi ikke hovre ogsaa
i dette ærede Blad, men blot sige: Tak
for Chansen, Silkeborg. Vi venter paa
Hævnen. Kom an! Men: Husk altsaa en
anden Gang at tage en Rescristandør
med!

Endelig kom saa vor egen, med megen
Længsel imødesete Sommerlejr. — Den
var i Aar tilrettelagt som en Vandre-

d. v. s. Cykle-Lejr. Ruten var følgende:
Ebeltoft — Kalø — Klavsholm — Ran-
ders — Gl. Estrup — Kolind — Grenaa
— Jernhatten — Ebeltoft. 1 Døgn hvert
Sted. Turen blev en formidabel Succes.
Straalende Vejr hele Tiden. Flink Men-
nesker alle Vegne. Ingen syge. Gode Præ-
stationer af Kokkene, som ellers nok kun
blive sat paa Prøve under en Vandrelær-
med stadig skiftende Ildsteder, Brænd-
selsforsyninger og Indkøbssteder. —
Solbrunede og øre af Sommer, Sol og
Sorgløshed kom vi hjem igen. Ufor-
glemmelige Dage. Alle ønsker vi, at det
var i Morgen, vi skulde starte.

Nu er vi i Færd med at bygge Blok-
huse for Penge, vi selv har tjent ved en
Fest i Ebeltoft Skov. Kommunen har
skænket os en fornem Plads paa „Skan-
sen“, der er et af Byens historisk be-
kendte Steder. Højt over Vigens blanke,
solbeskinnede Vande kommer vor Hule
til at ligge med Udsyn mod Syd og Vest
over Vigen og Molslandets lyngklædte
Bakker til Samsø i Syd og Helgenæs med
Ellemandsbjerg og Aarhus ved Bugten
i Vest. Vi graver, tømmer og slider i d.t.
Huset skulde jo gerne være i Orden før
Vinteren kommer.

Scm I ser, en fin-fin Sommer. Og
vi har store Planer for Fremtiden. Bl. a.
ønsker ogsaa vi at være med i Arbejdet
for vore Københavnerkammerater. Men
herom senere.

Nu har vi altsaa vedtaget at sende
„Spejdernes Magasin“ regelmæssige Rap-
porter, og vi haaber, at de ikke skal
blive kedelige. H.

HENRIK GERNERS TROP

afholdt Søndag den 12. September en
Turnering imellem Troppens 4 Patruljer,
der helt var præget af godt Samarbejde
og Kammeratskab og som viser, at Pa-
truljerne ikke ligger paa den lade Side
til daglig. Der var udsat ialt 4 Spilv-

Bedste Spejder i Turneringen.

Det er endnu lyst nok
til at fotografere paa den
følsomme og hurtige

Gevaert Film

Forlang Aftryk paa **Gevaert-Ridax**

plader for henholdsvis Lejrbaalsunderholdning. Femkamp, for den samlede Turnering samt for den bedste Mand i hele Turneringen, ligeledes Standerbaand for Kampen i Tovtrækning.

1. Patr. tog Pladen for Underholdningen. 2. Patr. for Femkampen, 3. Patr. for den samlede Turnering og endelig maatte 4. Patr. nøjes med Standerbaandene, skønt de havde gjort sig, efter eget Sigende, megen Umage.

Den vanskeligste Opgave for Dommerne var vel nok den, at udfinde den af Spejderne, der kunde tilkomme den sidste Plade, nemlig som bedste Mand i Turneringen, men efter nogen Overvejelse blev den da tildelt Spejderen Svend Aage Poulsen, der ses cmstaende.

Turneringen, der varede fra Kl. 10 Fm. til Kl. 6 Em., tjener Henrik Gørners Trop til Ære, som et godt Bevis herfor kan nævnes alle de Forældre og Interesserede, der var mødt op i denne Anledning.

Som Dommere i Turneringen fungerede Henrik Gerner Troppens udmærkede Fører, Tropsfører Herr Lærer N. Kruztsfeldt, Tropsføreren for 5. Østerbro, Herr G. Thomassen, Tropsføreren for 1ste Søborg Trop, Herr Ove W. Mathiesen, og endelig Tropsassistent L. Hegedal fra Søborg Trop. Dommeren.

JENS BANGS TROP

(Aalborg) tæller pr. 2. Oktober 60 Spejdere. Sommeren har været benyttet til mange Søndags- og Week-end-Ture, men det bedste Minde har vi vel nok fra vor Sommerlejr. Denne var i Aar en kombineret Vandre- og Standlejr over 15 Dage. Vandrelejren paabegyndtes ved

Laurberg Syd for Randers, og saa gik Turen med Kærren — det „kære“ Væsen — af Sted mod „Frijsenborg“, „Sphiendal“ og andre Slotte Syd om Silkeborg-Sperne, hvor vi bl. a. overnattede hos Midtjydernes forgudede X-Divisionschef, Gødsejer Ebbe Andersen, „Vissinggaard“, hos hvem vi forefandt den her-

„Kom saa, Vovse!!!“

ligste Lejrplads og fik den venligste Modtagelse. Men videre maatte vi, op over Himmelfjerget til Silkeborg, Kjellerup, „Aunsbjerg“, „Landerupgaard“ og hvad det nu hed altsammen. Alt i alt ca. 200 km tilbagelagt paa 9 Dage af 42 Spejdere. Ruten endte ved Højris Vandmølle 1½ Mil Syd for Nibe,

hvor vi hos Møller Fischer altid er sikre paa en god Modtagelse og en ditto Lejrplads. Her blev vi da i de følgende Dage og hvile os ud til Turen atter gik hjem til Aalborgs Asfalt.

Den 14. September forlod Troppens højt elskede Fører, *Utoft Hansen*, os, efter i syv Aar at have ledet Spejderarbejdet i Aalborg, dels som Kolonnechef, dels som Tropsfører.

„Solaf“ er nu i København, hvor han sikkert vil blive en god Støtte for Nørre-jydske Rovers. Til at lede Troppen indsatte Utoft før sin Bortrejse et Triumvirat bestaaende af Patruljeførerne Povl Hansen, Richard Raltzel og Alf. Schjøttz-Christensen, som samtidig udnævntes til Tropsassistenter.

MAANEDSRAPPORT FOR 1. BØGILD TROPS 4 PATRULJER

1. Patrulje:

1. September: Spejdermøde.
5. Marchtur.
8. Træning til 2. Kl.s Mærket.
15. Træning.
19. Høstfest.
22. Spejdermøde.
26. Træning til 2. Kl.s Mærket.
29. Spejdermøde.

Tage Petersen, Ptrf.

2. Patrulje:

1. September: Wood-craft og Sporing sammen med hele Troppen i vore egne Skove. Samme Aften tog vi Afsked med vor Sommervikar, som Tropsføreren takkede for godt Kammeratskab med Spejderne.

5. Var vi paa en lille Spadseretur til Kompedal Plantage. Paa Hjemvejen plukkede vi Tyttebær paa Heden.

6. Nogle af Spejderne er ude at pluk-

C. V. STEENSTRUP

Knabrostræde 12
København K.

Telefon: Central 4554
Telegram-Adr.: „Apollolyre“

Stort Lager haves altid af
alle Musik-Instrumenter
for **Spejder-Orkestre**

Reparationer udføres

ke Tyttebær paa Heden. Pengene vi tjener skal anvendes til et Blokhuis ved Hinge Sp.

8. Træning i forskelligt.

12. Lysbilleder i Skolestuen fra Paalæstina.

15. Rekrutterne træner til 2. Kl.s Mærket, som de nu omtrent er færdig med.

24. Træning til 22. Kl.s Mærket.

19. Høstgilde i hvilken Anledning der var digtet et Par Sange af Troppens Spejdere.

26. Oplæsning af et Lystspil, som hed „Sparekassen“, af Tropsføreren.

Chr. Andreasen, Ptrf.

3. Patrulje:

1. September trænede der paa det kraftigste til alle Mærker. Hovedsagelig til 2. Kl.s Mærket. Patruliens Korporeal eksperimenterer med Radio.

5. var vi paa en vidunderlig Tur til Kompedal Plantage, hvor vi drak Eftermiddagskaffen, som vi medbragte. Ligeledes besaa vi den smukke Planteskole, hvor alt var præcist og nøjagtigt udført. Paa Hjemvejen plukkede vi en Mængde Tyttebær som senere blev syltet.

19. havde vi det store aarlige Høstgilde. I Aar var det den smukkeste fremfor de øvrige Aar. Funktionærerne havde pyntet den, og de havde indrettet den nærmest som en Bazar for alle Eleverne.

Alle, som har trænet til 2. Kl.s Mærket, er snart færdige, og saa har vi ingen Rekrutter mere.

Gunner Rasmussen, Ptrf.

4. Patrulje:

16. September: Patruljens Medlemmer træner til 2. Kl.s Mærket.

19. Havde vi den store aarlige Høstfest som var meget fornøjelig for os. Gymnastiksalen var pyntet smukt.

28. Træning til 2. Kl.s Mærket.

29. Tropsmøde samt Træning. De fem af Patruljens Medlemmer er nu 2 Kl.s Spejdere.

Ernst Nielsen, Ptrf.

1. GENTOFTE TROP

har i September bygget, bygget og atter bygget paa det nu snart færdige Trops-

hus. Endvidere har den afholdt en mægtig Sommerfest til Fordel for samme, hvortil Gæster fra nær og fjern strømmede. Festen afsluttede med et pragtfuldt Lejrbaal. Ved dette holdt to Spejderfædre to smukke Taler.

Helge.

G. U. F.

Gentofte Ulvene deltog i Sommer i Troppens Sommerlejr ved Høve Strand. Har i de sidste Maaneder afholdt regelmæssige Møder og Ture og hjulpet efter bedste Evne ved Bygningen af Trops-
huset.

Helge.

Den sidste Forhindring

eller

— naar Enden er god, er alting godt.

5. VESTERBRO.

Troppen blev stiftet 11. Juli 1925 i Lejren ved Højstrup ved Deling af 4. Vesterbro Trop og talte 32 Spejdere og Rovers. Det første Aars Begivenheder: Den store Natøvelse i Hareskovene — Tropssamfund stiftes — Vesterbro Kolonnens 14. Juletur — good turns: Færdselstælling og Jule-Legetøj til Børnehjemmet „Spanager“ — Korpsets Nyt-

årsparade — Øvelse med 4. V. om „Bulawayo“, Højstruplejrens Totem, som vi vandt — Paaske Lejr med 4. V. paa „Spanager“, 44 Deltagere. Ledere Even Ibsen og Arne Germundsson, begge forhenv. Tropsførere for 4. V. — Ulveflok oprettes — Sommerlejr: 14 Dages Vandring Sydfyn rundt med „Tulle“ og 26 Spejdere — Stortur til Malmø med 4. V. Lejr ved Yddinge Sjøen. Flyvestævnet overværes. — 5. V. tæller nu 52 Medlemmer. Tropsfører: Arne Germundsson. Flokfører: Frk. Grethe Jacobsen.

ROLF KRAKES TROP'S SOMMERTUR.

Søndag den 1. Aug. stillede Troppen ved Tropslokalet for at drage ud paa Sommertur. Kl. 7½ tog hele Troppen — 23 Spejdere ialt plus Tropsraadsmedlem Snedker Hansen — med Damperen til Svendborg og derfra videre til Ærøskøbing med S/S. „Rise“, hvortil vi ankom Kl. 11. Lejren laa ca. 1 Km. uden for Byen, og vi naaede dertil ved halvtolv Tiden. Efter at Mændene havde fortæret Frokosten, gik man i Gang med Indretningen af Lejren, og da Kokkene Svup & Fib meldte Maden klar, var Lejren i den skønneste Orden. Om Aftenen havde vi et udmærket Lejrbaal. Næste Dag havde vi om Formiddagen en glimrende Øvelse, godt tilrettelagt af „Fatter“, og da Middagsmaden var blevet til Eftermiddagsmad, havde Spejderne fri Resten af Dagen. Om Aftenen var hele Troppen inviteret op til Hotelejer Krøis, hvor Spejderne gav Underholdning (Sang, Musik og Gæsteoptræden af Komikeren). Det blev paa Turen vedtaget at kalde „Fatter Hinke“ for „Rolf Krake“ og Spejderne for „Bersærker“. — Tirsdag og Torsdag var Troppen paa Marchtur henholdsvis til Marstal og Voderup Klint. 10 Spejdere, alle under 12 Aar, tog 30 Km. Pladen. Tirsdag Aften havde vi et pragtfuldt Lejrbaal, hvor en større Skare Ærøboere var forsamlet, og Troppen underholdt paa bedste Maade. Spejdernes kvikke Sange og Komikerens (stud. mag. Tage Lang-

Spejderdepotet, Studiestræde 30

og

A's Lejr og Spejderhuset, Nørregade 15

er officielle Depoter for Det danske Spejderkorps.

vads) Oplæsning og Sange gjorde stor Lykke; men dog mest Troppens Lejravis, der havde Navnet Hanegalet og var redigeret af Komikeren, vakte vild Jubel. Spejderne udførte et stort Jordarbejde, idet vi byggede en stor Vold for Dommeren; det var haardt Arbejde for de stakkels smaa Bersærker, men det var glemt, da Hr. Dommer Krabbe inviterede til Havefest sammen med Ærø-Drengespejdere og Pigespejdere. Spejderne blev beværtet paa det bedste, og en Jazz-Jazz efter Grammofon-Musik fik vi ogsaa. Om Lørdagen havde alle Spejderne fri, og vi sluttede Sommerlejren med et fornøjeligt Spejderbal paa Strandskoven sammen med Pigespejderne. Efter Morgenmaden Søndag Morgen nedbrødes Lejren, og med Damperen Kl. 12 tog vi til Svendborg og var hjemme paa Thurø Kl. 3, hvor der traadtes af ved Mindestenen efter et Leve for Troppen og Tropsføreren.

Det havde været en glimrende Lejr, og det bedste af alt, vi havde det bedste Vejr, man kunde ønske sig, ogsaa Lejrpladsen kunde man ikke faa bedre.

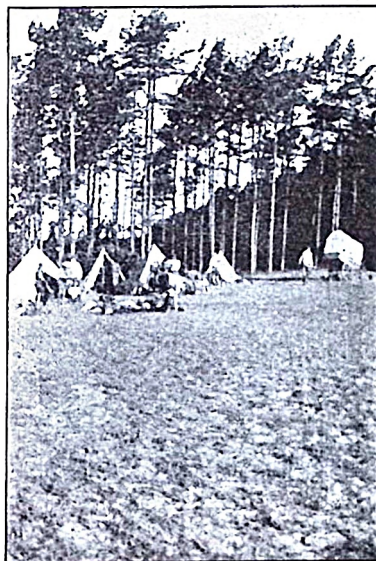
Spejder „Fib“.

ROLF KRAKES TROP (1. THURØ).

Siden sidste Gang, der blev skrevet i „Spejdernes Magasin“ om Troppen, er der sket større Forandringer. Troppen skiftede 15. April Fører, idet Tropsfører Fritz W. Hansen traadte tilbage, da han skulde aftjene sin Værnepligt, hvorefter Hr. Lærer A. Hinke blev Tropsfører, medens Aage A. Borbye og Fritz W. Hansen blev Assisterer. Troppen tog den 15. Juni Navneforandring til „Rolf Krakkes Trop“, da der efter Sagnet fortælles, at Rolf Krake er født her paa Thurø; samme Dag overlod Hr. Tropsraadsform. Dr. Rames Troppen et Lokale, som blev indviet ved en lille Højtidelighed. Troppen talte den 15. Juli 16 Spejdere, men har siden haft stadig Fremgang og talte saaledes 1. Aug. ialt 31 Spejdere og Førere.

Søndag den 11. Juli afholdtes en Turnering med 2. Svendborg Trop, som overalt var vellykket, og Vejret var det bedste, man kunde ønske sig. Kl. 9 samledes begge Troppene ved Mindestenen, hvor Tropsraadsform. Dr. Rames bød de fremmede Spejdere velkommen; derefter marcheredes til Gambet, hvor Turnerings mest interessante Øvelse skulde foregaa, nemlig Svømning og Livredning, som ogsaa havde samlet en Del

Tilskuere. I Svømning, som foregik i Hold og Tiden taget for den sidste Mand, sejrede Thurø's Hold under 15 Aar, medens Svbg. Hold sejrede over 15 Aar, skønt det kun var paa et Par Sek. Brandmandsopgave og Signalering vandtes ogsaa af Svendborg. Efter Middagspausen begyndtes der med Konkurrencerne paa Fodboldbanen. Kast med Reb vandtes af Svbg. Teltrejsningen af Thurø paa 20½ Sek. mod Svbg.s 26½ Sek. Saa kom Løbene, der ligesom Svømningen var Hold-Koncurrencer, og

I Lejr — Inds. Aage Jørgensen.

Tiden efter sidste Mand. 80 M. Løbet vandtes af Thurø, som var ⅔ Sek. mindre om det end Svbg., ligeledes 100 M. Løbet, men paa ⅓ Sek. Stafetløbene baade over og under 15 Aar sejrede Thurø; over 15 Aar paa 2 Sek., under 15 Aar paa ⅔ Sek. Første Hjælp vandtes af Svendborg. I Tovtrækning sejrede Svendborg med Holdet paa 130 Aar, og Thurø's Hold paa 110 Aar. Turnerings var delt i to Grene, nemlig Fri Idræt og Spejdersport.

Svendborg sejrede baade i Fri Idræt og Spejdersport og fik derfor de to udsatte Plader.

Dagen sluttede med et fornøjeligt Spejderbal i „Turishjemmet“s Sal, og

alle var enige om, at det havde været en glimrende Dag.

Troppen tager i Sommerlejr paa Ærø i Dagene fra 1.—8. Aug.

Spejder „Fib“.

Til det danske Lektorat i London er indkommet fra flg. Troppe:

Troppe under Fyens Division Kr. 105,50	
Lolland Falsters Division ...	- 47,00
Asser Rig Troppene, Sorø ...	- 235,00
Ialt	Kr. 387,50

Til Bevarelse af Fregatten „Jylland“ er indkommet:

Fra 1' Skagen Trop	Kr. 25,00
Troppe under Fyens Division	- 105,50
Ialt	Kr. 130,50

INTERVIEW

Toget skal netop til at køre, da jeg kommer farende ind paa Perronen, Togføreren svinger vildt med Armen — Toget kører!

Jeg springer op i den nærmeste Vogn og havner midt i en Ulveflok.

Hvem er mon det? jo — der sidder Sheeta og Kippe, saa er det gamle Bekendte, det er 1. Nyboder.

„Da' Sheeta!“

„Da' Bob, hvor skal du hen?“

„Patuljetur. Hvor skal I hen?“

„Vi skal ud paa Rheden til Fødselsdag.“

„Rheden?? Med Slangeruptoget — nær — la' vær!“

„Aah — Rheden hedder Troppens Grund ude i Bagsværd.“

„Naah! saa er det maaske Troppen, der har Fødselsdag i Dag?“

„Baade ja og nej. Vi fejrer den i Dag, men det er først i Morgen.“

„Ja, saa! Tør man spørge hvor „man-go“ Troppen bli'r?“

„Den bliver tre Aar.“

„Hvem har stiftet den?“

„Det har den nuværende Tropsfører Poul Vigel.“

„Hvor mange Mand var der dengang?“

„En syv — otte Stykker.“

„Og nu?“

„45 Spejdere og 20 Ulve.“

„Det var ikke saa lidt; er det ikke jeres Tropslokale, der hedder „Kahytten“?“

„Jo — „Kahytten“ ligger i Store Kongensgade i „Londons“ Bygning.“

„Det kalder man fornemt; har I nu et Hus ude paa Rheden?“

„Nej — desværre, det har vi ikke Raad

flytningen en Del Inventarium, saasom en Skænk, som vi dog, for ikke at støde Øjet paa mulige Besøgende, har pillet Flaskestativet af. Det har nu en mere værdig Mission som — Skrivebord. Til Malingen af dette blandede vi en Farve, der sikkert ikke er set før i Kongeriget Danmark med Bilande. Her er Opskriften: 1 Del brunt, $\frac{1}{2}$ Del Zinkhvidt, 1 Pægl Fernis, 1 Skefuld Konrøg, $\frac{1}{2}$ Del rødt, lidt mere brunt, $\frac{3}{4}$ Del Ultrama-

rin, og derefter forsøgsvis brunt, rødt og blaåt. Stor Præmiekonkurrence: *Hvilket Navn skal vi give denne „Farve“*. Præmier: En Fodtur til Roskilde med gratis Returbillet (Madpakke maa medbringes), 1 omtrent ny Vikingblyant og en Tur med Københavns Sporveje med Ret til Omstigning. Løsninger indsendes til Pionertroppen, Frederikssundsvej 12 A, København L., inden Udgangen af denne Maaned.

Lokalet er aabent for Besøgende og Tilrejsende (Sovepladser nok paa Gulvet) ved Henvendelse til Tropsførereren (det siger han da).

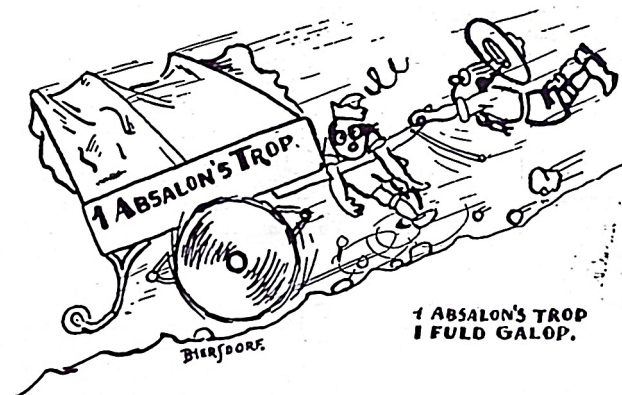
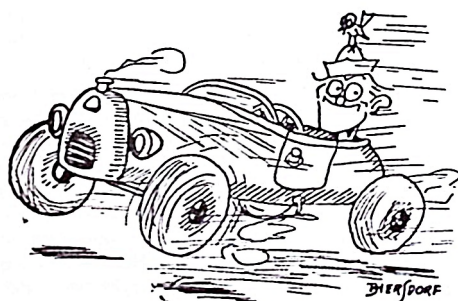
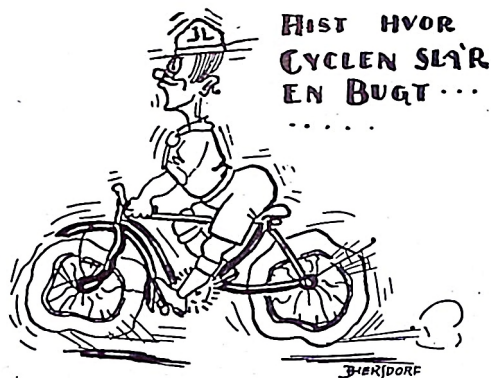
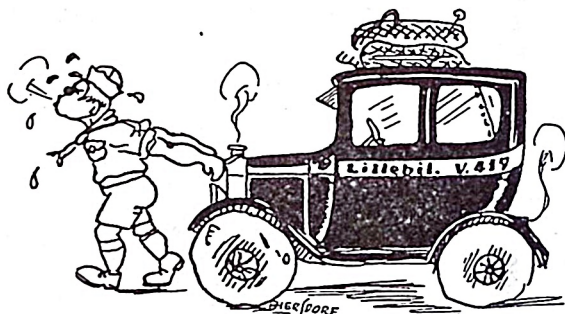
Iøvrigt tæller Troppen i Øjeblikket 20 Mand i 3 Patruljer (min er ikke den daarligste).

Udsendelsen slutter nu for i Aften. Vi kommer igen næste Gang paa samme Bølgelængde. Farvel saa længe.

Radior.

MUNTRE MINDER FRA SPEJDERLIVET

Langsomt, men sikkert.

Tegninger af P. Hersdorf.

Vinderne fra Kryds- og Tværsopgaven i sidste Nr. blev
Edvard Madsen, Alex Petersen og Kai Christiansen.

Nyhed!

Heinr. Jessen

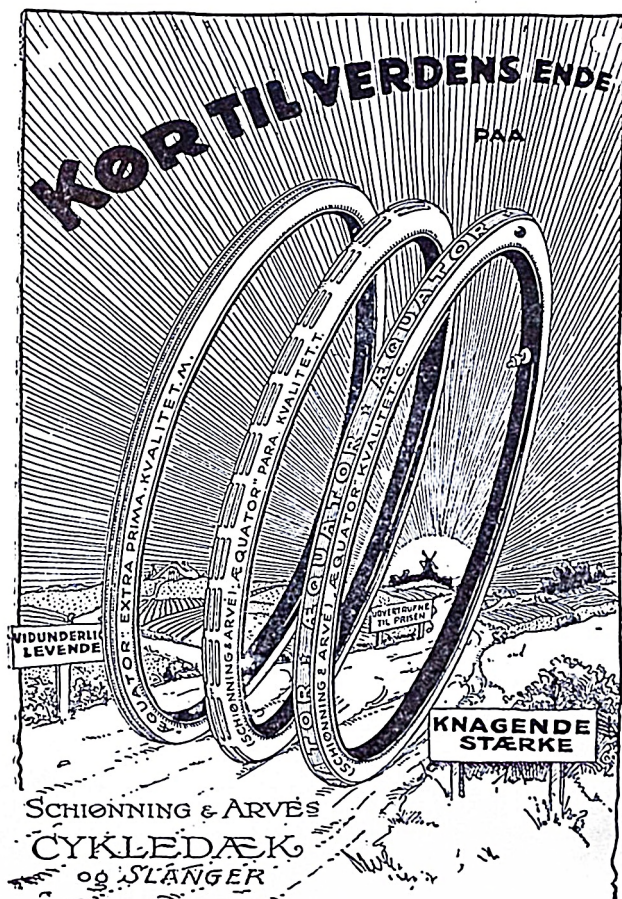
Spejder Chokolade

med Original Billede
af Spejderliv i 50 Variationer
pr. Kage 25 og 50 Øre.

Undervisning i København og
Charlottenlund.

Accompagnement til alle Spejdersange
læres hurtigt.

MICHALA WEIS BENTZON
Tlf. Ordrup 1735 — Daglig inden 12

Lær
Guitar- eller Luthspil

saavel Solospil som
Akkompagnement.

Spejderkursus til lavt Honorar.

Gratis

Vejledning ved Arrangering af Akkompagnementer.

Johan M. Fredsøe,
Frederikssundsvej 35¹.